

Tengernek Csillaga

2012. júl.–aug.
XVII/4. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Máriagyűd – kegyszobor

Amikor még templomainkban általános volt a latin nyelvű liturgia, a főministránsok sorába való átlépés egyik kemény próbaköve volt az ún. Suscipiat megtanulása. A pap ugyanis így zárja le a felajánlási cselekménysorozatot:

Oráte, fratres: ut meum ac vestrum sacrificium acceptabile fiat apud Deum Patrem omnipotentem. Imádkozzatok, testvérek, hogy az én áldozatom és a tiétek elfogadható legyen a mindenható Atyaisten előtt.

Mire a ministránsok, illetve a megreformált liturgiában az összes hívek ezt válaszolják:

Suscipiat Dóminus sacrificium de mánibus tuis ad laudem et glóriam nóminis sui, ad utilitatem quoque nostram, totiusque Ecclesiae suae sanctae. Imádkozzatok, testvérek, hogy az én áldozatom és a tiétek elfogadható legyen a mindenható Atyaisten előtt.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár, P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József. Teológiailag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Fogadja el az Úr az áldozatot	1
A szentáldozás a lelki áldozat szentségi kifejeződése	3
Országos Eucharisztikus kongresszus Ukrajnában	4
Véget ért Ukrajnában az eucharisztikus kongresszus.....	5
Szűz Mária a papokról.....	6
Szűz Mária erényei.....	7
Mária mennybevétele a remény és az öröm nagy misztériuma mindnyájunknak	15
Csak Isten adhat örökké tartó örömet az embernek.....	15
Az Úr még mielőtt keresnénk vagy hívnánk, maga jön felénk.....	16
Az Atyaisten elsőbbsége	18
Az értelmes szelídség útja.....	19
Szent Ágoston megtérése	19
Szent Mónika halála	22
Köszönöm kirtartásokat, erősebbek vagytok a felhőszakadásnál.....	24
A pihenés idején ismerkedjétek a Biblia könyveivel.....	27
Éjszakai engesztelés.....	28
Szentségimádók Országos találkozója	29
Mária-kegyhelyek	
Máriagyűd.....	31
Mária Korszaka	
40 éves a Máriás Papi Mozgalom.....	33
Mária által formált papok serege	34
Rózsafüzér	
Kit akarok szolgálni?.....	44

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Raffaello, Madonna della seggiola (részlet)

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Fogadja el az Úr az áldozatot

„Imádkozzatok, testvérek, hogy az én áldozatom és a tiétek elfogadható legyen a mindenható Atyaisten előtt.”

„Fogadja el az Úr kezedből az áldozatot nevének dicséretére és dicsőségére, úgy a mi javunkra, mint az egész Szent Egyházának javára.”

Ez a két összetett mondat nagyszerűen összefoglalja a szentmiseáldozat lényegét. A felajánlás ugyanis elővételezi az eucharisztikus imádság, a misekánon legfontosabb gondolatait és egyesíti a hívek áldozatát Krisztus áldozatával, amely a kánon alatt megy végbe. A felajánlás cselekménysorozata eredetileg csendben zajlott, csak a felajánlási könyörgés (Secreta vagy Oratio super oblata) fejezte ki szavakban a néma mozdulatok mondanivalóját. Csak a középkor folyamán kezdték külön imákkal kísérni a kenyér felajánlását, a bor és a víz összevegyítését, a bor, majd önmagunk felajánlását, végül a tömjénezést és a mindent lezáró *Orate fratres*-t. Az anyagi adományok előkészítése, a profán világtól való elkülönítése és oltárra helyezése, vagyis Istennek történő felajánlása előkészíti azok átlényegülését a konszekráció szavainak elmondásával, amely pillanatban végbemegy Krisztus keresztáldozatának megjelenítése és az Atyának való bemutatása. A szentmiseáldozat bemutatása tehát három fázisban megy végbe: felajánlás (oblatio), átváltoztatás (consecratio) és áldozás (communio). Ennek az áldozatbemutatásnak célja Isten megdicsőítése („névének dicsérete és dicsősége”) és az emberek megszentelése („a mi javunkra és az egész Szent Egyház javára”). Krisztus halála előtti főpapi imájából nyilvánvaló szenvedésének ez a kettős célja: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg Fiaidat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged” (Jn 17, 1) és „Szenteld meg őket az igazságban” (Jn 17, 17), mely egyben az Egyház liturgiájának és egész életének végső célja. A II. vatikáni zsinat ezt így fejezi ki: „Az emberek megváltásának és Isten tökéletes dicsőítésének e művét – melynek az isteni csodajelek az Ószövetség népében előképei –, az Úr Krisztus teljesítette be főként áldott szenvedésének, a halálból való föltámadásának és dicsőséges mennybemene-telének húsvéti misztériumával, mellyel »halálunkat halálával megtörte és az életet föltámadásával újjászerezte«” (SC11).

Ugyanakkor a felajánlási imákból nyilvánvalóvá válik az is, hogy a szent-misében a hívek önfeláldozása egyesül Krisztus önfeláldozásával. A Katolikus Egyház Katekizmusa ezt írja 1368. pontjában: „Az Eucharisztia az Egyház áldozata is. Az Egyház, mely Krisztus teste, részt vesz Fejének áldozatában. Ővele teljes egészében áldozat lesz. Kapcsolódik az Ő minden emberért

történi közbenjárásához az Atyánál. Az Eucharishtiában Krisztus áldozata az Ő teste tagjainak áldozata is lesz. A hívők élete, dicsérete, fájdalma, imádsága és munkája egyesül Krisztus életével, dicséretével, fájdalmával, imádságával és munkájával és az Ő teljes odaadásával; és ezáltal új értéket nyer. Krisztus oltáron jelenlévő áldozata minden keresztény nemzedéknek megadja a lehetőséget, hogy egyesüljön az Ő áldozatával.” Ez tehát a hívők feladata. Ebben áll valójában a tevéleges részvétel, mely sokkal mélyebb minden külső aktivitásnál. Most értjük azt is, miért különbözteti meg a pap a saját áldozatát a hívek áldozatától („az én áldozatom és a tiétek”), miért nem lehet összemenni a kettőt („áldozatunk”). A pap a szentelésben kapott lelki hatalmával élve Krisztus személyében cselekedve (in persona Christi) magát Krisztus Testét és Véréát áldozza fel az Atyának élőkéért és holtakéért, az egész világ bűneinek engesztelésére. A hívek viszont a keresztségben kapott általános papság erejében maguk is felajánlják Krisztust az Atyának a pap keze által, de hozzáteszik ehhez saját lelki áldozataikat, végső soron önmagukat. Már az ószövetségi áldozatok is azért voltak elfogadhatóak Istennek, mert kifejezték az áldozatot bemutató ember belső önátadását, nem azért mert Isten rászorult volna azokra a természeti javakra, melyeket ő teremtett és így eleve ő birtokol. Krisztus áldozatában is Fiának végsőig menő szeretete, engedelmessége és önfeláldozása volt kedves az Atyának. A mi szentmiseáldozatunknak is az a célja, hogy saját magunk válunk Istennek tetsző lelki áldozattá, de ez az áldozat is csak akkor elfogadható és kedves az Atyának, ha az ő egyetlen Fiának áldozatához csatoljuk, mely egyedül méltó Istenhez. Ezért imádkozik a pap felajánlaskor az áldozati adományok felé hajolva: „Alázatos lélekkel és töredelmes szívvel fogadj el minket, Urunk, és add, hogy úgy szálljon ma eléd áldozatunk, hogy tessék neked Úristen (v.ö. Dán 3, 39 és Zsolt 51,19). Ezt az egyesülést Krisztussal és áldozatával fejezi ki az a gesztus is, amikor a pap a Krisztust jelképező borba beönti a minket jelképező néhány csepp vizet, azt kérve, hogy „a bor és víz titka által részesüljünk annak istenségében, aki emberségünknek részesévé lenni méltóztatott”.

Egyértelmű tehát, hogy a szentmisében valóságos áldozatot mutatunk be az Atyának, hogy ennek az áldozatnak engesztelő jellege van (a dicsőítő, hálaadó és kérő jelleg mellett), és hogy ennek az áldozatnak mi is részesei lehetünk Krisztus által, hozzá csatlakozva. Az áldozat gyümölcse pedig a teljes Szentháromság tökéletes megdicsőítése és az emberek megszentelődése, mégpedig nemcsak a konkrét szentmisén jelenlévő embereké („a mi javunkra”), hanem a távollévőké is, élőké és holtaké („az egész Szent Egyház javára”). A szentmise felajánlási része (offertorium) így megvilágítja a szentmise igazi

értelmét és célját, sőt arra is rámutat, hogyan tudunk mindnyájan egyesülni Krisztus keresztáldozatával, egész megváltó művével és hogyan tudunk belőle erőt, kegyelmet és isteni életet meríteni. Az Egyház az eucharishtiából él.

P. Kovács Ervin Gellért OPraem

A szentáldozás a lelki áldozat szentségi kifejeződése

Krisztus, amikor Egyházának ajándékozta áldozatát, magáévá akarta tenni az Egyház lelki áldozatát is, mely arra hivatott, hogy Krisztus áldozatával együtt önmagát is följánlja. Az áldozat üdvözítő ereje a szentáldozás által hat teljesen.

Az Eucharisztia a Krisztustól megígért teljes öröm előíze (vö. Jn 15,11), „a jövődő dicsőség záloga”. Aki az Eucharishtiában Krisztussal táplálkozik, annak *már itt a Földön örök élete van*. (vö. Jn 6,54)

Elmondhatjuk, hogy nemcsak *mi vesszük magunkhoz Krisztust*, hanem *Krisztus is magához vesz mindegyikünket*. (Boldog II János Pál) Barátságot köt velünk: „Ti a barátaim vagytok” (Jn 15,14). Sőt, mi az életünket neki köszönhetjük: „Aki eszi az én testemet, általam fog élni” (Jn 6,57). A szentáldozásban titokzatos módon megvalósul Krisztus és a tanítvány „egymásban léte”: „Maradjatok meg bennem és én tibennetek” (Jn 15,4.).

XII. Pius pápa tanítja, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség, amelyet Krisztus, az örök Főpap alapított és szolgálai által mindenkor megújít az Egyházban, a keresztény vallásnak mintegy foglalata és középpontja.

Az Úr Krisztus tényleges, valóságos és lényegi jelenléte az Oltáriszentségben a szent színek feloszlásáig tart, és a még érzékelhető legkisebb részecskékre is egyaránt kiterjed. A szentáldozás a legkomolyabb testi és lelki előkészületet, a Szentség kezelése és magunkhoz vétele pedig a legteljesebb hódolatot kívánja meg tőlünk. Az Oltáriszentséget a hívő csak súlyos bűntől mentes, felkészült lélekkel engedheti a szívébe, mindig ügyelve arra, hogy az Úr Szent Teste az Eucharishtiában a legnagyobb védelmet kapja meg. (Vö. 2Pt 1,4.; 1Kor 11,28. A Trienti Zsinat konkretizálta Pál apostol komoly figyelmeztetését és megparancsolta, hogy az Eucharisztia méltó vétele érdekében „előbb meg kell gyónni, ha valaki halálos bűn tudatában van”. Az Eucharisztia és a Gyónás két szorosan egymáshoz kapcsolódó szentség.)

Ennek a magas követelménynek tökéletesen megfelel a katolikus Egyház tradíciójában örökölt áldozási forma, mely szerint a Legméltóságosabb Oltáriszentséget térdelve és nyelvünkre fogadjuk, miközben áldoztatótálca és áldoztatókendő segíti a pap mozdulatai közben a Szentség védelmét.

Az utóbbi évtizedekben a szentáldozási fegyelem radikális megváltozásának vagyunk tanúi. Számos országban visszaélésként elterjedt (lásd Albert Malcolm Ranjith bíboros érsek megállapítását Schneider püspök Dominus est c. könyvében), majd széles körben később engedélyt is kapott a kézbeáldoztatás, mint engedmény (*indultum*). Magyarországon a kézbeáldoztatási gyakorlat 1986-ban kapott szentszékileg jóváhagyott püspökkari engedélyt. E modern gyakorlat azonban a Szentség méltó vételét és oltalmát illető szempontoknak, valamint a szükséges áhítatnak több szempontból sem felel meg.

A kézbeáldoztatás indultumának a felülvizsgálatát Albert Malcolm Ranjith bíboros érsek, az Isteniszteletek és Szentségek Kongregációjának előző titkára közvetlenül is felvetette (lásd a Tengernek Csillaga 2011. szeptember-októberi számát). Ugyanezen álláspontját Antonio Canizares Llovera bíboros, a Kongregáció jelenlegi prefektusa is több interjúban megismételte már. (Pl. a Tengernek Csillaga 2011. november-decemberi számában.)

XVI. Benedek pápa következetesen példát mutat az áldoztatás legmértöbb formájáról: szentmiséin csak térdelve, nyelvre áldoztatja a híveket. A Szentatya a Sacramentum Caritatis kezdetű apostoli buzdításában a szentáldozással kapcsolatosan maga mondja: „Magunkhoz venni a szent Eucharisziát azt jelenti, hogy önmagunkat az imádás állapotába helyezzük Azzal szemben, Akit magunkhoz veszünk.”

Fülep Dániel

Országos Eucharisztikus kongresszus Ukrajnában

A kongresszushoz kapcsolódóan június 2-án egyházmegyei eucharisztikus napot rendeznek a Munkácsi Egyházmegyében.

Ukrajnában ezekben a napokban zajlik a római katolikus egyház I. Országos Eucharisztikus Kongresszusa, melyet május 26-án a fővárosban, Kijevben nyitottak meg az ország püspökei. Ezekben a napokban egyházmegyei és plébániai szintű programokkal ünneplik az Oltáriszentséget szerzte az országban, mely programok között fő helyen a mindennapi szentségimádás áll.

A római katolikus hívek *hónapok óta* készülnek a kongresszusra. *Havonta két alkalommal a vasárnapi szentbeszéd az Eucharisztia és a többi szentség kapcsolatáról* szólt. *Az egyházközségek – a kisebbek egymással összefogva – év közben eucharisztikus napokat tartottak*, így tudatosítva magukban az Eucharisztia nagy ajándékát, és készülve az országos kongresszusra.

A Munkácsi Egyházmegye június 2-án tartja helyi ünnepségét Munkácson, ahova az egész egyházmegye területéről körülbelül kétezer zarándokot várnak.

Az egyházmegye megyéspüspökével, Majnek Antallal, papjaival és híveivel ünnepel Milan Šášik munkácsi görögkatolikus megyéspüspök, Bosák Nándor debrecen–nyíregyházi megyéspüspök és Leon Mały leMBERGI segédpüspök is. A 10 órakor kezdődő szentmisén Barsi Balázs ferences mondja a homíliát.

Az eucharisztikus kongresszus záróünnepségére június 3-án, Lembergben kerül sor, ahol körülbelül százezer zarándok részvételére számítanak. A Szentatya küldöttként Angelo Comastri bíboros, a pápa vatikánvárosi helynöke vesz részt az ünnepségen.

Magyar Kurír, 2012. 05. 31.

Véget ért Ukrajnában az eucharisztikus kongresszus

Május 26. és június 3. között rendezte meg első alkalommal az ukrajnai Katolikus Egyház az Országos Eucharisztikus Kongresszust, „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” mottóval.

Az esemény megnyitójára Kijevben került sor, az ország püspökei jelenlétében. A zárószertartást Lvivben tartották meg több ezer zarándok részvételével. A munkácsi egyházmegye közleménye szerint a hívek több hónapon át készültek a kongresszusra. Az egyházközségek eucharisztikus napokat tartottak, a lelkipásztorok a vasárnapi szentbeszédet havonta két alkalommal az Eucharisztia és a többi szentség kapcsolatának szentelték.

Az ukrajnai egyházi esemény zárószentmiséjére XVI. Benedek pápa Angelo Comastri bíborost, vatikánvárosi helynökét nevezte ki személyes küldöttjének. Üzenetében a Szentatya hangsúlyozta: „az Oltáriszentség Jézus Krisztus ajándéka, amellyel kinyilatkoztatta Isten minden ember iránti végtelen szeretetét”. A pápa arra buzdítja az ukrajnai híveket, hogy Sacramentum Caritatis kezdetű, szinódus utáni apostoli buzdítását követve éljenek buzgó egyházi életet az Oltáriszentséghez járulva, amely Krisztus életének követésére és a vele való hasonlatosságra vezet.

Az Országos Eucharisztikus Kongresszus keretében a munkácsi egyházmegye június 2-án tartotta helyi ünnepségét Munkácson, Majnek Antal munkácsi püspök és az egyházmegye papjai, valamint Milan Šášik munkácsi görögkatolikus megyéspüspök, Bosák Nándor debrecen–nyíregyházi megyéspüspök és Leon Mały lvivi segédpüspök és több mint ezer hívő részvételével.

A június 3-i záró szentmisét Angelo Comastri bíboros, a Szentatya személyes küldötte mutatta be.

Magyar Kurír 2012. 06. 06.

Szűz Mária a papokról

A medjugorjei üzenetekben – a korábbi évekkel ellentétben – feltűnik, egyre sürgetőbben a Szűzanya kérése, hogy imádkozzunk a papokért! Érdemes lenne ezt a sürgető kérést nagyon komolyan vennünk!

A Szűzanya ismét kérte, hogy imádkozzunk a papokért, különösen ezekben az időkben. (2008. okt. 2.)

Majd a Szűzanya hozzátette: Szívből kérem Istent, hogy adjon erőt és szeretetet pásztoraitoknak, hogy ebben segíteni, és vezetni tudjanak benneteket. (2008. nov. 2.)

Ne feledkezzetek meg pásztoraitokról. Imádkozzatok, hogy ne vesszenek el, hanem maradjanak meg Fiamban, és jó pásztorai legyenek nyájainknak. (2009. márc. 18.)

Még egyszer hívlak titeket, hogy imádkozzatok pásztoraitokért. Velük fogok győzedelmeskedni. Köszönöm nektek. (2010. okt. 2.)

A Szűzanya megáldotta a jelenlévőket, köszönetet mondott és a papokért való imára hívott. (2011. febr. 2.)

A Szűzanya még egyszer hívott a pásztorainkért való imára és azt mondta: „Nekik különös helyük van a szívemben, ők képviselik Fiamat. (2011. ápr. 2.)

Különösen imádkozom a pásztorokért, hogy Isten segítsen nekik teljes szívvel mellettetek állni. (2011. máj. 2.)

Hívlak benneteket, hogy teljes szívetekből imádkozzatok pásztoraitokért, mert őket választotta ki a Fiam. (2011. aug. 2.)

Különösen imádkozom a pásztorokért, hogy méltó képviselői legyenek Fiamnak és szeretettel vezessenek benneteket az igazság útján. (2011. szept. 2.)

Különös módon kérlek benneteket, hogy ne ítéljétek el pásztoraitokat. Gyermekeim, elfelejtettétek, hogy az Atyaisten hívta meg őket?! Imádkozzatok! (2011. okt. 2.)

Újra a pásztoraitokért való imára hívlak benneteket. Köszönöm nektek. (2011. nov. 2.)

A Szűzanya megáldott minden jelenlévőt és minden kegytárgyat. Még egyszer hívott bennünket a papokért való imára. (2011. dec. 2.)

Kérlek benneteket, hogy imádkozzatok azokért, akiket a Fiam kiválasztott. Ne ítélkezzetek, mert mindannyian megítéltettek majd. (2012. jan. 2.)

Újra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok azokért, akiket Fiam kiválasztott, ők a ti pásztoraitok. (2012. febr. 2.)

Imádkozzatok azokért, akiket Fiam kiválasztott, hogy mindig Átala és Benne éljenek – a Legfőbb Papban. (2012. márc. 2.)

Imádkozzatok a pásztoraitokért, hogy Fiamban egyesülve mindig Isten szavának örömteli hirdetői legyenek. (2012. márc. 18.)

Ne feledkezzetek el pásztoraitokról. Imádkozzatok, hogy gondolatban mindig Fiammal együtt legyenek, aki meghívta őket, hogy tanúságot tegyenek róla. (2012. ápr. 2.)

Gyermekeim, nem élhettek pásztorok nélkül. Minden nap imádkoztatok értük. (2012. máj. 2.)

Minden nap imádkozom a pásztorokért és ezt várom tőletek is, mert gyermekeim, nem élhettek vezetésük és az áldásuk által kapott megerősítés nélkül. (2012. jún. 2.)

Szűz Mária erényei

1. Mária alázatossága

Az alázatosság, – úgymond Szent Bernát, – az erények alapja és őrzője. S méltán, mert alázatosság nélkül egyetlen más erény sem találhat állandó helyet a lélekben; sőt ha minden erény feltalálható volna is, mind futva futnának, mihelyt az alázatosság eltávozik.

Az Isten – írja Szalézi Szent Ferenc Chantal Szent Franciskához – az Isten oly annyira szereti az alázatosságot, hogy mihelyt meglátja, azonnal odasiet.

Krisztus eljövetele előtt ismeretlen volt ez az oly szép és oly szükséges erény; Isten Fia azért jött a földre, hogy bennünket megtanítson reá, s akarta, hogy különösen ebben igyekezzünk nyomdokába lépni. Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű. (Mt 11,29) Mária volt Krisztus legelső és legtökéletesebb tanítványa az összes erényekben, kiváltképpen ez volt alázatosságában, amellyel megérdemelte, hogy minden teremtmény fölé emeltesék. Szent Mechtildis kijelentésben is részesült, amely szerint az alázatosság volt az első erény, melyet Mária már kora gyermekségétől fogva kiváló gondal ápolt magában.

A szívbeli alázatosság első ténye, hogy alacsony véleményt tápláljunk önmagunk felől.

Mária oly alacsonyan vélekedett magáról, hogy Szent Mechtildis látomásai szerint, bár jól tudta, hogy sokkal gazdagabb másoknál kegyelem dolgában, mégis soha senkinek elébe nem tette magát.

Rupert apát pedig a Szentírás e szavainak: „Megsebesítetted szívemet, én húgom, jegyesem... nyakad egy hajfűrtjével,” (Én 4,9) magyarázása közben azt mondja, hogy a jegyes hajfűrtje az alacsony vélekedés, melyet Mária ön-maga felől tartott s mellyel szíven találta Istenét.

Természetesen bűnösnek azért nem tarthatta magát a Boldogságos Szűz, mert hiszen Szent Terézia szerint az alázatosság: igazság. Mária pedig tudta, hogy Istent soha meg nem bántotta; el kellett ismernie, hogy Istentől több kegyelmet kapott, mint más teremtmény, mert hisz az alázatos lélek az Úrtól nyert kiváló kegyelmeket már csak azért is elismeri, hogy magát így jobban megalázhassa; az Istennek anyja pedig Istenének végtelen hatalma s jósága felől bírt mély ismerete alapján csak még jobban felfogta alacsonyságát s azért jobban meg is alázza magát, mint mások.

Mária az Énekek Énekének jegyesével így kiáltott fel: „Ne nézzetek úgy rám, hogy feketés vagyok, mert a nap vette el színemet!” (Én 1,5) Szent Bernát magyarázata szerint vele így szólt: „Ha Istenhez közeledem, úgy találom, hogy fekete vagyok.” S ez azért volt, teszi hozzá Szent Bernardin: Mivel a Boldogságos Szűz mindenkor az isteni Felséghez viszonyítja az ő semmiségét.

Miként a koldusasszony, akit gazdagon felöltöztettek, de azért még sem lesz büszke, hanem jötevője előtt csak még mélyebben megalázkodik, mivel az ezzel a szegénységére emlékeztette; úgy Mária is, minél több kegyelmet kapott, annál jobban megalázkodott, mivel ezek arra emlékeztették, hogy minden Isten adománya.

Azért szólt így Szent Erzsébet szentbenedekrendi apácához: Tudd meg, hogy én igen nyomorultnak s az isteni kegyelmekre méltatlannak tartottam magamat. Azért mondja szienai Szent Bernardin: „Miként nem volt teremtmény, ki Istennek Fia után magasabb kegyelem-méltóságra jutott volna, mint Mária, úgy nem volt még, ki az alázatosság örvényébe mélyebben alászállott volna.”

Az is alázatosságra vall, ha az Istentől kapott égi ajándékokat takargatjuk.

Mária el akarta titkolni Szent József előtt, hogy Istenanyává lett, bár szükségesnek látszott annak kinyilatkoztatása, hogy általa legalább megőrizze szegény jegyesét a tisztaságában való kételkedéstől s nyugtalanokodástól. És valóban, így is volt, mert Szent József egyrésztől nem kételkedhetvén Mária szüzességén, másrésztől a titkot sem fejthetvén meg, már-már azon gondolkozott, hogy elbocsátja őt, (Mt 1,19) hogy így zavarából meneküljön és minden esélytől bizton maradjon; s ha az angyal ki nem jelenti, hogy jegyese a Szentlélektől fogant, bizonyosan el is bocsátja.

Az alázatos azt sem akarja, hogy dicsérjék, mert legfőbb óhajta, hogy minden tisztelet Istené legyen.

Ezért Mária, amikor Gábrriel főangyal köszöntötte s dicsérte, megzavarodott. Éppen úgy, mikor Szent Erzsébet mondta neki: „Áldott vagy te az asszonyok között. – Honnét vagy az nekem, hogy az én Uram anyja jöjjön hozzám? És boldog vagy, ki hittél... (Lk 1,42.,43.,45) Mária legott Istenre háritott minden dicséretet és alázatos énekszóval felelt: „Magasztalja az én lelkem az Urat.” Mintha csak azt mondaná: Erzsébet, te engem dicsérsz, de én Uramnak adom a dicséretet, mert csakis egyedül őt illeti a tisztelet s dicséret. Te azon csodálkozol, hogy hozzád jöttem, én meg bámulom Istennek mérhetetlen jóságát, mert csak egyedül őbenne lelem minden örömet. És örvendez lelkem az én üdvözítő Istenemben. Te fennen magasztalod hitemet, de én Istent dicsőítem, mert ő magasztalta fel olyannyira az én semmiségemet: Mert megtekintette szolgálójának alázatosságát. (Lk 1,46.47.48)

Azért mondotta Szent Brigittának is: Miért aláztam meg magamat oly mélységesen? Miért érdemeltem ki oly nagy kegyelmeket? Csak azért, mert tudtam és felgondoltam, hogy önmagamtól semmim sincs és semmi vagyok. Nem akartam azért a magam dicséretét, hanem csak az adományozóét és teremtőét.

Szent Ágoston Mária alázatosságának szemléletekor felkiált: Ő valóban boldog alázatosság, mely Istent szült az embereknek, megnyitotta a mennyeket és megszabadította a lelkeket a pokoltól.

Az alázatos inkább szolgálni akar; azért Mária sem vonakodott három hónapon át szolgálni Erzsébetnek. Azért mondta Szent Bernát: Csodálkozott Erzsébet, mikor Mária eljött, de még inkább, hogy szolgálni s nem magát kiszolgáltatni jött.

Az alázatosak visszavonulnak és az utolsó helyet választják, s íme Mária is, mint Szent Bernát említi, midőn Fia Szent Máté elbeszélése szerint (Mt 12,46) egy házban tanított s ő vele beszélni óhajtott, nem bátorkodott oda belépni előzetes engedélye nélkül: Megállott kívül, nem zavarta meg anyai tekintélyével őt beszédében, sem a házba, hol Fia szólott, nem lépett be.

Alázatosságára vall az is, hogy az étteremben együtt imádkozván az apostolokkal az utolsó helyet foglalta el, mert Szent Lukács így ír: „Ezek mindnyájan állhatatosak voltak az imádságban, a asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával. (Ap.cs. 1,14.)” Ne gondoljuk a világerő se, mintha Szent Lukács nem ismerte volna az Isten szent Anyjának magas méltóságát, mivel akkor az első helyen kellett volna említenie; ő nem, hanem kénytelen volt így írni, mivel Mária a teremben csakugyan a legutolsó helyet foglalta el, az apostolok és asszonyok után ült, és Szent Lukács az ülésben való sorrendet akarta megtartani.

Azért mondja Szent Bernát: Méltán lett az utolsó elsővé, mivel mindenki előtti lévén, a legutolsóvá lett.

Végül az alázatosak kedvelik a megvetést, azért Máriáról sem olvassuk, hogy ott lett volna, mikor virágvasárnapon Jézust nagy tisztelettel s pálmaággal kezében kísérté Jeruzsálembe a sokaság; míg ellenben el nem tudott maradni s megjelent szent Fiának halálakor a Kálvárián és örömmel kitette magát annak a gyalázatnak, mely érni szokta az anyákat, kiknek fia gonosztevőként csúfos halállal kényszerül megválni az élettől.

Ezért mondta Szent Brigittának: Van-e megvetendőbb valami, mint bolondnak tartani, nélkülözni mindent, magát méltatlanabbnak hinni mindenkinél? – Pedig ilyen volt, leányom, az én alázatosságom, ez volt az én örömöm, ez az én összes akaratom, mert én még csak rá sem gondoltam arra, hogy Fiamon kívül másnak is tesse.

Tisztelendő Folignói Paula egy elragadtatásban megtudta, hogy mekkora volt a Szent Szűznek alázatossága. Mikor ezt elmondta lelkiatyjának, a bámulattól mintegy magánkívül így szólt: Ó mily nagy a Madonna alázatossága, atyám! Én azt hiszem, Mária alázatosságával egybevetve nincs is alázatosság e világon.

Szent Brigitta pedig az Úr jóvoltából két nőt látott, kiknek egyike csupa hiúság és pompa volt: Ez – úgymond az Úr – a kevélység; a másik pedig, az a lesütött szemű, mindenki iránt szolgálatra kész, kinek elméje egyedül Istennel foglalkozik, és el van telve semmisségének tudatával, ez a másik, akit látsz, az alázatosság, Mária. Isten ezzel azt akarta kijelenteni, hogy a Boldogságos Szűzanya oly alázatos volt, hogy az alázatosság mintaképének volt tekinthető.

Kétségbe nem vonható, hogy a bűn által megromlott természetünknek, mint nissai Szent Gergely is mondja, egyetlen erény gyakorlása sem esik oly nehezére, mint az alázatosságé. De ez mitsem segít, mert bizony nem lehetünk Máriának igaz gyermekei, hacsak alázatosak nem vagyunk. Ha nem vagy képes követni az alázatosnak szüzességét – úgymond Szent Bernát, – kövesd a szűznek alázatosságát.

Utálja a gögöst és csak az alázatost hívja magához: „Ha kicsiny valaki, jöjjön hozzám!” (Pb.9.,.)

„Mária az alázatosság köpenye alatt megvédelmez minket,” – mondja Richárd. Maga az Isten szent Anyja is kijelentette ezt Szent Brigittának, mert így szólt: „Jöjj hát te is leányom és rejtőzzél köpenyem alá; az én alázatosságom e köpeny. Jó az elmélkedés – fűzte tovább – e köpenyről, alázatosságomról, meleget tart ez; de miként a köpeny nem tart meleget, hacsak nem hordozzuk éspedig valóban is, nem pusztán gondolatban; éppen így az alázatosságom sem használhat senkinek, hacsak nem igyekeznek azt követni. Öltözködjél föl tehát leányom – végezte szavait, – ebbe az alázatosságba!”

Ó mennyire kedveli Mária az alázatos lelkeket! „Ismeri a Szűz és szereti az őt szeretőket, – úgymond Szent Bernát – és közel van azokhoz, kik őt segítségül hívják; főleg mégis azokhoz, akikről látja, hogy hozzá hasonlóká lettek a tisztaságban és alázatosságban.” Azért a szent mindenkit, akik szeretik Máriát, felszólít, hogy legyenek alázatosak: „Ha szeretitek Máriát, vetekedjétek ezért az erényért!”

Martino d’Alberto, jezsuita atya, Mária iránt való szeretetből a házat szokta volt söpörni és összeszedte a szemetet. Egy alkalommal, mint P. Nierenberg elbeszéli, megjelent neki Isten szentséges Anyja és mintha a neki tett szolgálattért mondott volna köszönetet, így szólt: Ó mily kedves nekem ez az irántam való szeretetből végzett alázatos cselekmény!

Lehetetlen tehát, én Királynőm, hogy igaz fiad lehessenek, hacsak alázatos nem vagyok. De nézd, bűneim a mellett, hogy Uram ellen való hátlátlanságra ragadtak, még kevélyé is tetted! Ó én Anyám, ments meg engem! Légy velem és a te alázatosságod érdemeiért nyerj nekem alázatosságot, hogy így igaz fiaddá legyek. Ámen.

2. Mária Isten iránti szeretete

„Ahol nagyobb a tisztaság, ott nagyobb a szeretet,” – mondja Szent Anzelm. Minél tisztább a szív, minél kevesebb a kívánsága, annál több fér bele az Isten iránti szeretetből. Mivel Mária oly alázatos, oly magamagától ment volt, azért el is telt isteni szeretettel olyannyira, hogy Szent Bernát szerint ő egymagában is jobban szerette Istent, mint az összes angyalok és emberek. „Minden teremtményt fölülmúlt a szeretetben Fia iránt.” Helyesen nevezi tehát őt szalézi Szent Ferenc „a szeretet királynőjének.”

Isten parancsot adott, hogy az ember őt teljes szívéből szeresse: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből.” (Mt. 22,37.) „Teljesen és tökéletesen – úgymond Szent Tamás – csak az égi hazában teljesül ez a parancs; követik ugyan e földi vándorúton is, de tökéletlenül.” Nagy Szent Albert azonban azt a megjegyzést teszi erre, hogy nem volna célszerű és bölcs intézkedés Isten részéről, ha oly parancsot adna ki, amelyet senki emberfia tökéletesen nem teljesítene; már pedig így állana a dolog, hacsak az Isten szent Anyja azt a leg-tökéletesebben nem teljesítette volna. Így szól: „Vagy teljesítette e parancsot valaki, vagy senki se: ha valaki, tehát a Boldogságos Szűz.”

Megerősíti ezt Richard a S. Victore is: „Emánuelünk Anyja az erények minden nemében a legeslegtökéletesebb volt. Vajon ki teljesítette valaha így az első parancsot: szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből? Az isteni szeretet olyannyira izzott őbenne, hogy semmiféle tökéletlenségbe sem eshetett.”

„Az isteni szeretet – úgymond Szent Bernát – nem csupán megsebezte Mária szívét, hanem olyannyira áthatotta, hogy annak legkisebb részecskéje is eltelj szeretettel: – miért is tökéletlenség nélkül teljesítette ezt az első parancsot: teljes szívből, teljes lélekből, teljes erőből szeretett és kegyelemmel teljes volt.”

Igazán elmondhatta tehát Mária: Én az én szerelmesem vagyok, egészen átadtam magamat neki és ő is egészen nekem adta magát: „az én szerelmesem az enyém és én az övé.” (Én 2,16) „Sőt még a szeráfok is bátran alászállhattak az égből, hogy szeretetet tanuljanak Mária szívéből” – úgymond Richárd.

Isten, aki pedig az Írás szerint maga a szeretet, (Ján. 1, 4, 16.) azért jött e földre, hogy mindnyájunkban lángra gyújtsa az isteni szeretetet; de egy szívet sem borított úgy lángba, mint az ő Anyjának szívét; ez ugyanis ment lévén minden földi vonzalomtól, a legfogékonyabb volt e boldogító szikra fellángoltatására; miként Szent Jeromos is mondja: „Teljesen lángba borította őt az isteni szeretet úgy, hogy nem volt benne semmi világi valami, ami az ő érzelmeit elhomályosította volna, hanem folytonos lángolás és a túlaradó szeretet okozta ittasság.”

Tüzláng volt azért Mária szíve, miként írva vagyón: „Annak lobogása tűz és lángok lobogása.” (Én. 8,6.) Tűz az – úgymond Szent Anselm, – mely a szeretet által bensőleg ég és lángol, de az erények gyakorlása által külsőképen is nyilvánul. Mária e földön is karjaiban hordozta Jézust és azért róla igazán elmondható: Ignis gestans ignem – tüzet hordó tűz, természetesen nem olyan értelemben, mint Hippokrates asszonyáról írják, ki valóságos természetes tüzet vitt kezében.

Szépen mondja Szent Ildelfonz: „A Szentlélek, mint tűz a vasat, egészen átizzította Máriát úgy, hogy benne csak a Szentlélek lángja látszott és csakis az Isten szeretetének tüze volt észrevehető.”

Azt mondja Villanovai Szent Tamás, hogy a Szentséges Szűz symboluma (előképe) volt az égő csipkebokor, melyet Mózes látott, anélkül, hogy elégett volna. Ugyanez okból Szent János is őt látta – úgymond Szent Bernát – a napba öltözött asszonyban: „És nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, kinek öltözete volt a nap.” (Jel 12,1) Mert Mária annyira egyesült Istennel a szeretet által, hogy jobban teremtmény már nem egyesülhet Istennel. Méltán mondjuk tehát Máriát napba öltözöttnek – úgymond – mert behatolt az isteni bölcsesség mélységébe hihetetlen fokban úgy, hogy amennyire személyi egyesülés nélkül a teremtmény mivolta szenvedni, elmerülni látszott ama megközelíthetetlen fényben.

Szent Bonaventura állítása szerint a szentséges Szűzet sosem kísértette a pokol, mert: miképpen a nagy tűz távol tartja a legyeket, úgy messze tovaűzte Mária szeretettől teljesen lángadozó szíve őtöle az ördögöket úgy, hogy sohasem merészelték közeledni hozzá. Rettenetes volt a Szűz a sötétség fejedelmei

előtt, olyannyira, hogy nem bátorkodtak sem hozzámenni, sem őt kísérteni, a szeretet lángjai visszariasztották őket.

Maga Mária is kijelentette Szent Brigittának, hogy e földi zarándokságában nem volt más gondolata, más óhaja, más öröme, mint az Isten: „Csakis Istenre gondoltam, semmi sem tetszett nekem, csakis Isten.” Éppen azért az ő áldott lelke már e földön is csaknem mindig szemlélte Istent és a szeretetfóhászk szinte megszámlálhatatlanul sokszor törtek föl kebléből, miként P. Suarez írja. De nekem sokkal jobban tetszik, amit Bernardino da Bustis mond, hogy Mária nem küldözgette egymásután a szeretetfóhászkat, mint más szentek, hanem Istennek különös kegyelmével állandóan és folytonos szeretetgerjedelemmel szerette Istent.

Ez a királysas mindig az isteni napra irányzá éles szemeit úgyannyira, hogy az élet cselekményei nem akadályozták szeretetében, sem a szeretet nem gátolta cselekvéseiben, miként Damian Szent Péter mondja: a munkálkodás nem kisebbitte a szemlélődést, sem a szemlélődés nem maradt el a cselekvéstől. A kiengesztelődés oltára Máriának volt eszerint előképe – úgymond Szent Germanus – mert azon sem aludt ki a tűz sem nappal, sem éjjel.

Még az alvás sem akadályozta Máriát Istennek szeretetében. Ősszüleinknek meg volt adva ez a kiváltság, míg az ártatlanság állapotából ki nem estek, miként azt Szent Ágoston állítja: „Oly boldog volt az alvók álma, mint a virrasztók élete.” Ezt tehát semmiesetre sem tagadhatjuk meg Isten szent Anyjától, s azért igen helyesen Suarez, Rupert apát Szent Bernardinnal és Szent Ambrussal meg is adják neki ezt a kiváltságot. Szent András így ír Máriáról: „Bár nyugodott a teste, lelke és szíve virrasztott.”

Beigazult tehát rajta, mit a Bölcs mondott. „Világa nem aluszik el éjjel.” (Péld. 31, 18.) Mikor boldog teste enyhe álom által megszerezte a szükséges erőt – úgymond Szent Bernardin – akkor az ő szabad lelke Istenhez emelkedett és ezidő alatt tökéletesebb szemlélődésbe merült, mint bárki is valaha éber állapotban. Elmondhatta azért igazán a Jegyessel: „Én alszom, de a szívem vigyáz.” (Én. 5, 2.) „Éppoly boldog alvás közben, mint ébrenlétben” – mondja erre Suarez.

Egyszóval, míg Mária e földön élt, Szent Bernardin állítása szerint folytonosan szerette Istent: „A szűznek elméjét a szeretet heve folytonosan fogva tartotta.” Sőt többet is mond még, hogy t.i. csakis azt cselekedte, amiről tudta, hogy az tetszik az isteni bölcsességnek, és olyannyira szerette, mint amennyire szeretetére méltónak ítélte.

A módra vonatkozólag Nagy Szent Albert azt mondja és helyesen mondja: „Mária, az Isten fiának fogadásakor oly nagy szeretetet nyert, hogy pusztá

teremtény nagyobbat már e földön föl sem foghat.” Azért mondja Villanovai Szent Tamás: „Ez a Szűz oly széppé lett lángoló szeretete által és miatta olyannyira megszerette őt Istene, hogy szeretetétől elragadtatva kész lett az ő méhében emberré lenni.” Azért kiáltott fel Szent Bernardin: „Ó, hatalmas erénye a Szűzanyának! Íme egy szűz leány, ki erényeivel megsebezte és elragadta az Istennek szívét!”

Mivel pedig Mária oly nagyon szerette Istenét, bizonyára mit sem kíván oly forrón tisztelőitől, mint hogy szeressék Istent, amennyire csak képesek. Folignói boldog Angélának egyszer egyik szentáldozás után meg is mondta ezt: „Angela, téged megáldott az én Fiam; igyekezzél tehát szeretni őt, amint csak tudod.” Szent Brigittának is megmondta ezt a Szentséges Szűz: „Leányom, ha magadhoz akarsz engem kötni, szeresd az én Fiamat.”

Semmi mást nem kíván inkább Mária, mint látni, hogy szeretik az ő szeretettét, az ő Istenét. Azt kérdi Navarinus, miért kéri fel a Szentséges Szűz, mint az Énekek-énekének jegyese, az angyalokat arra, hogy adják tudtára Urának, mily nagy szeretettel viseltetik iránta? „Kényszerítlek titeket Jeruzsálem leányai, vigyétek hírül neki, hogy a szeretet miatt ellankadok.” (Én. 5, 8.) Talán nem tudta Isten, hogy mennyire szereti őt? Miért kéri feltárni sebet szerelmesének, annak, ki rajta e sebet ejtette? És azt feleli, hogy az Isten szent Anyja nem Istennek, hanem nekünk akarta ezzel értésünkre adni, hogy amiként őt megsebezte, úgy bár minket is megsebezze az isteni szeretet, hogy a megsebzett megsebbezen.

Mivel Mária istenszeretete zsarátnoktűz, azért bárki közeledjék hozzá szeretettel, mindenkit szeretetre gyűjt, és magához hasonlónvá tesz, – úgymond Szent Bonaventúra. Sziénai Szent Katalin ezért csak „Portatrix ignis,” az isteni szeretet tűzhordozójának nevezte Máriát. Ha mi is égni szeretnénk e boldogító lángokban, igyekezzünk mindig közelebb jutni a mi Anyánkhöz ima és buzgó szeretet-gerjedelmek által.

Ó, szeretet Királynője, Mária! Te szeretetre legméltóbb, legszerelmelesebb és az összes teremtményeknél jobban szeretendő! (miként Szalézi Szent Ferenc mondta) Ó, én Anyám, te mindig lángadoztál, te csupa szeretet voltál Isten iránt, ó légy kegyes, add legalább csak egy kis szikráját e szeretetnek nekem! Te, mikor a násznép kifogyott a borból, arra kérted Fiadat: Nincs boruk! Csak miérettünk nem könyörögnél, kik híján vagyunk az Isten iránti szeretetnek, pedig olyannyira kötelesek volnánk őt szeretni? Csak ennyit mondj: Nincs szeretetünk! Nyerd meg nekünk e szeretetet. Más kegyelmet nem kérünk tőled, csakis ezt, ó, Anyánk! Jézus iránti nagy szeretetedre kérlek, hallgass meg minket és könyörögi érettünk. Amen.

(Liguori Szt Alfonz: Szűz Mária erényei)

Mária mennybevétele a remény és az öröm nagy misztériuma mindnyájunknak

XVI. Benedek emlékeztetett rá, hogy augusztus közepén kelet és nyugat keresztényei közösen ünneplik Mária mennybevételét. A katolikus Egyházban ezt a dogmát az 1950-es szentévben hirdette ki Isten Szolgája, XII. Piusz pápa. Mária mennybevételének emlékezete azonban az Egyház első évszázadainak hitében gyökerezik.

Keleten ma is Mária elszenderülésének nevezik ezt az ünnepet. A római Santa Maria Maggiore bazilikában látható az az ősi mozaik, amely az apostolokat ábrázolja Mária ágya köré gyűlve. Az angyaloktól kapták a hírt, hogy véget ért Jézus Anyjának földi élete. Az ikon közepén áll Jézus, karjában egy kislány, Mária, aki „kicsiny” lett, hogy bejusson Isten országába. Jézus vezeti be őt a mennyekbe.

Ma nagy misztériumot ünneplünk. Máriában látjuk azt a célt, amely felé mindazok haladnak, akik életüket Jézuséhoz kötik, akik követik őt, amint azt Mária tette. Ez az ünnep a jövőnkről szól. Azt fejezi ki, hogy mi is Jézus mellett leszünk Isten örömeiben. Arra szólít fel, hogy legyünk bátrak, higgyünk abban, hogy Krisztus Feltámadásának ereje bennünk is működhet. Olyan férfiakká és nőkké tehet bennünket, akik minden nap feltámadtként kívánnak élni és a világban lévő rossz sötétségébe elviszik a jó világosságát – mondta a pápa Nagyboldogasszony ünnepén, a déli Úrangyala elimádkozásakor.

Vatikáni Rádió, 2011.08.15.

Csak Isten adhat örökké tartó örömet az embernek

A keresztények akkor követik az Urat, ha szeretettel elfogadják saját keresztjüket – fejtette ki XVI. Benedek augusztus 28-án, vasárnap délben, az Úrangyala elimádkozásakor mondott beszédében.

Csak Isten adhat az embereknek soha el nem múló örömet. A siker és a jólét nem elégítik ki az embert. A boldogsághoz vezető út azonban a misztikus keresztúton át vezet. A Szentatya a vasárnapi evangéliumi szakaszból kiindulva emlékeztetett rá, hogy az Úr bejelentette tanítványainak halálát és feltámadását. Péter tiltakozása, majd lázadása jól mutatja azt a nagy különbséget, amely Isten szeretet terve és a tanítványok elvárásai között állt fenn. Isten azért küldte el Egyszülött Fiát, hogy kereszthalálával üdvözítse az emberiséget.

Ez az ellentét ma is megismétlődik. Amikor életünket csak a társadalmi siker, a fizikai és gazdasági jólét felé irányítjuk, akkor nem Isten, hanem az emberek szerint gondolkozunk. Ha Istent félretesszük, és nem fogadjuk el szeretet tervét, olyan, mintha megakadályoznánk, hogy teljesítse bölcs akaratát.

Ezért Jézus különösen kemény szavakkal fordul Péterhez: „Takarodj előlem, sátán! Terhemre vagy, mert emberi módon, s nem Isten tervei szerint gondolkazol” (Mt 16,21).

Az Úr azt tanítja, hogy „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem” (Mt 16,24). A keresztények akkor követik az Urat, amikor szeretettel elfogadják keresztjüket, amely a világ szemében vereségnek tűnik. A keresztények azonban tudják, hogy nem egyedül hordozzák keresztjüket, hanem Jézussal együtt, osztozva önátadásában. Jézus, amikor önként vállalja a halált, minden ember keresztjét hordozza és az egész emberiség számára az üdvösség forrásává válik.

A kereszt útja igényes, amely szívünk szüntelen megtérését kívánja. A kereszt nem önmagunk megsemmisítését jelenti, hanem azt, hogy bizalommal Isten kezébe helyezzük életünket. A kereszt felszabadít, mert legyőzi az embernek azt az öntelt elképzelését, hogy saját magától megtalálja a boldogságot. Csak Isten képes arra, hogy kielégítse az örök boldogság utáni legbensőbb vágyunkat.

XVI. Benedek pápa, 2011.08.29.

Az Úr még mielőtt keresnénk vagy hívnánk, maga jön felénk

Ezen a vasárnapon Jézussal a hegyre visszavonulva találkozunk, ahol egész éjjel imádkozik. Az Úr az emberektől és tanítványaitól elválva megmutatja az Atyával való bensőséges kapcsolatát és azt, hogy szükség van a világ zajától elszakadva a magányban való imára. Jézusnak ezt az eltávolodását azonban nem úgy kell értelmezni, mint az emberek iránti érdektelenségét vagy az apostolok magára hagyását. Éppen ellenkezőleg, ahogy Szent Máté írja: „fölszólította tanítványait, hogy szálljanak bárkába és menjenek előre a tulsó partra” (Mt. 14,22), hogy majd ott újra találkozzanak. Közben „a bárkát jó messze a partról hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél fújt” (Mt. 14,24). Ekkor „Jézus a vízen járva feléjük közeledett. Amint meglátták a tanítványok, hogy vízen jár, rémülten kiáltották: „Kísértet!” – és félelmükben össze-vissza kiabáltak” (Mt. 14,25-26). Nem ismerték fel, hogy az Úr volt, de Jézus megerősítette őket: „Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” (Mt. 14,27).

Ennek az evangéliumi történetnek az egyházatyák nagy jelentőséget tulajdonítottak. A tenger az életet, a látható világ bizonytalanságát jelképezi. A vihar mindazt a gyötrelmet és nehézséget jelöli, amely az embert sújtja. A bárka pedig a Krisztus által épített és az apostolok által vezetett Egyházat képviseli. Jézus arra akarja nevelni tanítványait, hogy bátran viseljék az élet bajait, bízva Istenben, aki kinyilatkoztatta magát Illésnek a Hóreb hegyén egy „enyhe szel- lő susogásában” (1 Kir 19,12).

Az evangéliumi történet ezt követően Péter apostol gesztusával folytatódik. A Mester iránti szeretettől vezetve Péter elindult felé a vízen. „De az erős szél láttára megijedt, s mikor merülni kezdett, így kiáltott: „Uram, ments meg!” (Mt. 14,30). Szent Ágoston elképzelve, hogy az apostolhoz fordul, megjegyzi: az Úr lehajolt és kezével felemelt. Saját erődből nem tudsz felállni. Szorítsd meg a kezét, aki lehajol hozzád. Ezt nemcsak Péternek mondja, hanem nekünk is!

Péter a vízen jár, de nem saját erejéből, hanem az isteni kegyelemnek köszönhetően, amelyben hisz. Amikor elárasztja a kétség, amikor már nem szegezi tekintetét Jézusra, hanem megijed a széltől, amikor nem bízik teljesen a Mester szavában, ez azt jelenti, hogy belül eltávolodott Tőle és ekkor kockáztatja, hogy elmerül az élet tengerében. Velünk is így van ez. Ha csak magunkat látjuk, függővé válunk a szelektől és már nem tudunk a viharokon és az élet vizein áthaladni. A nagy gondolkodó, Romano Guardini írja, hogy az Úr „mindig közel van, mivel létünk gyökere. Mindenesetre, meg kell tapasztalnunk kapcsolatunkat Istennel az eltávolodás és a közeledés pólusai között. Közelében megerősödünk, eltávolodva Tőle próbáknak vagyunk alávetve.” (Elfogadni önmagunkat, Brescia, 1992, 71)

Kedves testvéreim! – folytatta a Szentatya. Illés próféta tapasztalata, aki meghallotta Isten jelenlétét és Péter apostol hitbeli vívódása által megértjük, hogy az Úr még mielőtt keresnénk vagy hívnánk, maga jön felénk. Leereszkedik az égből, hogy megfogja a kezünket és felemeljen magához. Csak azt várja tőlünk, hogy maximálisan bízunk Benne, hogy valóban megfogjuk a kezét. Imádkozunk Szűz Máriához, az Istenre való teljes ráhagyatkozás jelképéhez aggodalmaink, problémáink, nehézségeink közepette, amelyek felkavarják életünk tengerét. Kérjük, hogy hangozzon fel szívünkben Jézus megerősítő szava, amelyet nekünk is mond: „Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” és növekedjen a Belé vetett hitünk!

Vatikáni Rádió, 2011.08.08.

Az Atyaisten elsőbbsége

Jézus a mennyek országa misztériumát hirdetve hasonlatokat, parabolákat alkalmaz, legtöbbször a mindennapi életből veszi a példákat. E példabeszédekben az isteni Mester mindenekelőtt arra szólít bennünket, hogy ismerjük el az Atyaisten elsőbbségét: ahol nincs ő, semmi sem lehet jó. Döntő prioritás, elsőbbség ez. A mennyek országa pontosan Isten uralmát jelenti, és azt akarja mondani, hogy az Ő akaratának kell életünk vezérfonalának lennie.

A mostani vasárnap témája éppen a mennyek országa. E kifejezésben a menny nem a felettünk levő magas eget jelenti, hanem a bennünk levő Istenországot. Jézus búzamezőhöz hasonlítja ezt az országot, hogy megérttesse velünk, hogy belül, lelkünkben elvetett egy kis rejtett magot, amely elfojthatatlan életerőt birtokol. Minden akadály ellenére a mag kikel, növekszik és gyümölcse megérlelődik. De a termés csak úgy lesz jó, ha az élet termőföldjét Isten akarata szerint műveljük. Ezért a jó búza és a konkoly példabeszédekben (Mt 13, 24-30) Jézus figyelmeztet: miután a gazda elvetett, mialatt aludt, az ellenség konkolyt vetett a búza közé. Ez azt jelenti, hogy készeknek kell lennünk, hogy megőrizzük a keresztségkor kapott kegyelmet, tovább táplálva az Úrba vetett hitet, amely megakadályozza a gonoszt, hogy gyökeret eresszen. Szent Ágoston ezt a példabeszédet magyarázva megjegyzi: „sokan kezdetben konkolyok”, de jó maggá válnak, és hozzáteszi: „ha ezeket, amikor rosszak, nem tűrnék el, nem jutnának el a dicséretes megtéréshez.”

A Szentatya ezután az aznapi ószövetségi olvasmányra, a *Bölcsesség könyvére* (12, 13, 16) utalt, amely az isteni Lényről ezt írja: „Nincs Isten rajtad kívül, aki minden dolognak gondját viselné...A te erőd ugyanis az igazságosság alapja, és minthogy mindennek ura vagy, mindent kímélhetsz.” A 85. zsoltárban (5. v.) pedig ez áll: „Te jóságos és elnéző vagy, Uram, és csupa irgalom azokhoz, akik hozzád kiáltanak.” Ha tehát ilyen nagy és jóságos Atyánk van, igyekezzünk hozzá hasonlítani. Ez volt a cél, amit Jézus prédikációjával el akart érni, amikor ezt mondta hallgatóinak: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes.” (Mt 5, 48) Forduljunk bizalommal Máriához, akihez tegnap mint Kármel-hegyi Boldogasszonyhoz imádkoztunk, hogy segítsen bennünket Jézus hűséges követésében, és így Isten igazi gyermekei legyünk.”

XVI. Benedek pápa, 2011.07.18.

Az értelmes szelídség útja

XVI. Benedek a vasárnap déli Úrangyala alkalmával mondott beszédében az evangélium egy szakaszáról, Jézus e szavairól elmélkedett: „*Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és terhet hordoztok, én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű. És megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.*” (Mt 11, 28-30)

Jézusnak megesett a szíve, amikor Galileában hirdette az Isten országát, látta maga körül a betegeket, elfáradt embereket, pásztor nélküli juhokat. E tekintet elér a mi világunk elesettjeiig, a nehéz körülmények között élő, elnyomott szegényekig, akik nem találnak támpontot létezésükben, értelmet életüknek. A legszegényebb országokban szegények sokasága szenved, de a gazdagabb országokban is számtalan férfit és nőt elnyom a betegség és a nélkülözés. Gondoljunk továbbá a számos hajléktalanra és menekültre, akik életük kockáztatásával elmenekülnek hazájukból... Krisztus tekintete kiterjed mindezekre, hiszen mindannyian a mennyei Atya gyermekei, és ezt mondja nekik: „Jöjjetek hozzám, mindnyájan...” A feltétel: Vegyétek magatokra igámat! Jézus igája nem elnyom, hanem megkönnyít, mert ez a szeretet törvénye, – ezt a parancsot adta tanítványainak. Ez az emberiség sebeinek igazi orvossága, az anyagi és lelki sebeké, az éhezés és igazságtalanság sebeié, a pszichológiai és erkölcsi sebeké, amelyeket a hamis jólét okoz. A gyógyulást tehát az Isten-szeretetből forrásozó felebaráti szeretetre alapozott életszabály hozza. Ezért el kell hagyni a kihívás és az egyre nagyobb hatalmat kereső erőszak útját, lemondani az agresszív életstílusról, amely az utóbbi századokat jellemzi, és elsajátítani az értelmes „szelídség” stílusát. De mindennek fölött az emberi, személyközi kapcsolatokban a tisztelet legyen a szabály és nem az erőszak, vagyis legyen az igazság ereje, mert csak ez biztosíthatja az emberhez méltó jövőt.

XVI. Benedek pápa, 2011.04.07.

Szent Ágoston megtérése

A könyörülő Isten még egy követet küldött Ágostonhoz Ponticianus személyében, aki a császári udvarban előkelő hivatalt viselt. Hívó ember volt, aki épületes társalgás közben sokat mondott el Antal egyiptomi szerzetesről, a kolostorok jámbor lakóiról s a pusztákat benépesítő remetéről. Ágoston ámulva

hallgatta barátját, mert mindez ismeretlen volt addig előtte. Beszért két tisztársáról is, akik Antal életét olvasva, letették a kardot s elhagyva a császári udvart, maguk is remeteéletet kezdtek élni, pedig mindkettőnek volt már jegyese, akik vőlegényeik szent elhatározásáról értesülvén, maguk is szüzességet fogadtak.

Ponticianus elbeszélése felkorbácsolta Ágoston lelkiismeretét. „Szörnyű volt e belső küzdelem. Elszántan vívtam lelkeimmel, szívem volt közös csatárunk. Arcomon, lelkemen a küzdelem nyomaival nekirontok Alípiusnak.

”Hát lehet ezt túrni? – kiáltottam. Mit szólsz ahhoz, amit hallottunk? Műveletlen emberek talpraállnak és elragadják a mennyországot, mi meg minden tudományunkkal együtt itt fetrengünk test-vér-mivoltunkban? Talán szégyen követni őket, mert megelőztek? Nem kell-e inkább szégyenkeznünk, hogy még követni sem tudjuk őket?” (VIII.8.)

Ágoston nem bír felindulásával: kirohan a kertbe és ott szörnyű tusát vív gyenge akaratóval, melyet a testiség gúzsba kötött volt. Felizgatott képzelete előtt feltűnnek régi barátai. „Rángatták testemet, mint a köpenyt s fülemben sugdosták: Igazán elküldesz minket?... Micsoda piszkot sugdostak! Micsoda szégyenletes dolgokat!” S a viharba beleszólt a megrögzött szokás is: „Azt hiszed, hogy kibírod ezek nélkül?” A kegyelem azonban segítségére sietett. „Elém tűnt az önmegtartóztatás tiszta fönsége. Derült volt, illetlen vidámság nélkül. Kedves mosollyal hívogatott, hogy csak menjek, ne kételkedjem. Felém nyújtotta szent kezeit, hogy elfogadjon és magához vonjon. Ő, a gyönyörű példáknek micsoda teljességét mutatta nekem! Temérdek fiú- és leánygyermek, a nagyszámú ifjúsággal együtt minden kor, tisztos özvegyek, pártás aggok, valamennyien a szent tisztasággal ékesen, amely semmiképpen sem volt gyümölcstelen bennük, mert termékeny méhéből töled, jegyesétől, Uram, Gazdagon fakadtak örömeik. Rám mosolygott s mosolya buzdítás volt, mintha mondta volna: S te nem tudnád megtenni, amit ezek a férfiak és nők megtettek? Azt hiszed talán, hogy ezek maguktól erősek, s nem Uruk Istenüktől? Támaszkodjál egészen az Úrra! Ne félj, nem tér ki előled, nem enged elesni! Tedd bizalommal s meglátod, felkarol és meggyógyít.

Én meg végzetlenül szégyenlettem magamat, mert még mindig fülemben voltak ama hiábavaló sugdosások s határozatlanul tévováztam. Ő meg ismét mintha beszélni kezdett volna:

„Zárd el lelkedet, tested minden tisztátalan vágyakozása elől s elvész hatalma. Élvezetekről fecseg neked, de az mind semmi a te Urad Istened törvényéhez képest.”(VIII.11.)

A kegyelem szava ezúttal nem volt pusztában kiáltónak szava: szíven találta Ágoston. Felszökik Alípius mellől és a kert egy egészen magányos helyére megy. „Leroskadtam – írja VIII.12. – azt sem tudom, hogyan, az egyik fügefafa alá s szabadon eresztettem könnyeimet. Patakként omlottak szemeimből kedves áldozatul neked... Egyszer csak fiú- vagy leányhangot hallok a szomszéd házból. Énekelt s ezt ismételte: Tolle, lege! Tolle, lege! Vedd, olvasd! Vedd, olvasd!”

Hasztalanul kutat gyermekemlékei között: ilyen éneket nem ismert. S az ének újból felhangzik: Vedd, olvasd! Ekkor feleszmél: Antal remetét is a Szentírás egyetlen mondata bírta rá a világ elhagyására. Az a csodás hang is ezt akarja mondani.

Könnyes szemmel, egész testében remegve, lelkében, mint még soha, megindulva visszasiet Alípiushoz, felkapja az otthagyt Apostolkönyvet, felüti és olvassa: „Nem tobzódásokban és részegeskedésekben, nem ágyasházakban és szemtelenségekben, nem versengésben és irigykedésben, hanem öltözzetek az Úr Jézus Krisztusba, és a testet ne ápoljátok a kívánságok szerint.” (Rm 13,13) Az apostol szavai mint a kétélű kard vájta Ágoston lelkét és kivágták a régóta gyógyuló sebből az utolsó csepp genyet is. A hosszú éveken át tartó heves harc eldőlt: a kegyelem lett a győztes! Alípius volt az első, aki ez örvendetes tényt megtudta, s aki a romlásban követte Ágoston, most a megtérésben sem hagyta el őt. A nagy apostol következő mondata mintha óreá vonatkozott volna: „A hitben erőtlent pedig karoljátok fel.” Az ő tusája enyhébb volt, mert eltévelyedése sem volt oly végzetes, mint Ágostoné. „Erkölcök dolgában régóta igen magasán állott fölöttem” vallja róla Ágoston. Így akik együtt járták a bűn ösvényét, most együtt léptek a lelki tisztulásnak magasba vezető útjára. Első gondolatuk Mónika volt. Hozzá sietnek. „Jelentjük a dolgot. Örül. Elmondjuk, hogyan történt. Ujjong örömében, győzelmet emleget s áldást mond Neked, ki *„mindent megtehetsz bőven azon túl is, amit kérünk vagy értünk”*. (Ef 3,20) Mert látta, hogy „sokkal többet megadtál bennem, mint amennyit panaszos könnyeivel és sóhajtaival kérni szokott tőled részemre.” (VIII. 12.) Ki írja le az anyaszív örvendezését, ki az alázatos hívő lelkendezését, mikor tizenhét évi imájának ily csodás gyümölcset láthatta? Micsoda édes örömkönnnyükben fűröszthette most már boldogan szívére boruló fiát? Monika ugyanis tisztán látta, hogy fia megtalálta boldogságát, mert megtalálta Istent. Látta ő ezeket a szemeket a kétségbeesés sötétségében villogni, látta keserű könnyeket ontani; látta a tévely nyughatatlanságában révedezni; látta a makacsság keménységében meredezni s e szomorú látványok és fájdalmas látások mindannyiszor keserű könnyeket facsartak ki szeméből. De most örömtől ragyognak Ágoston

szemei s a megtalált hitbéli meggyőződés biztonsága sugárzik ki tekintetéből. S ez a látvány és ez a látás is könnyekre fakasztja Monikát, de ezek édes örömkönnyekek voltak, minőket régen, nagyon régen, talán csak Ágoston bölcsője fölött sírt. Mily jó is az Isten! Sivaton át vezeti övéit az ígélet földjére, keresztúton a mennyei örömökbe. Ő tudja, miért így. Most már Mónika is tudja. A halál pillanatában lepattan szemünkről a hályog, és tisztán látjuk Isten irgalmas szándékait velünk. Megismerjük a megpróbáltatások célját, meg a tövisek rendeltetését életünk útján. Tanuljunk túrni s az Isten akaratának útját megadással járni. A zúgolódás az ördög nyelve. Isten gyermekei a megadás dalait éneklék. Mónika nem ismert zúgolódást, állandóan az alázatos megadás dalait énekelte szép lelkében. Azért Isten egész és tökéletes örömet adott neki Ágostonának megtérésében. „Magadhoz fordítottál ugyanis egészen. Már nem kíváncoztam feleség után, már nem voltak földi reményeim, hanem együtt álltam anyámmal a hit irányzóján, ahol engem sok-sok évvel ezelőtt neki megmutattál. Sírását örömmel fordítottad, bővebben, mint remélte és sokkal tisztábbra és bensőbbre, mint aminőt érezhetett volna régi vágya teljesülésén: a tőlem származó unokák látásán!” (VIII.12.) „Boldog pillanat – írja Bougaud 259. – mikor az anya újra megtalálja holtak vélt gyermekét! ... Azt a kis szobát, hol Szent Mónika imádkozott, a kertet, hol e megrendítő jelenet lefolylt Milanóban manap is mutatják és mutatni fogják még sokáig; s ha majd a kegyeletet nem ismerő idő e ház utolsó köveit is szétszórja, a csodálkozó áhítat még mindig elzarándokol pusztán maradt helyére.”

(Dr. Babura László: Szent Ágoston élete)

Szent Mónika halála

Ágoston már Cassiciacumban bizonyos kolostori életet élt s nagy szelleme értett hozzá, hogy azt övéivel is megkedveltesse. Azon gondolkodott tehát, hogy valahová visszavonulnak és ott folytatják azt az imádságos életet, melyet Cassiciacumban annyira megszerettek. Bizonyára Mónika honvágya sugallta az eszmét, hogy visszatérnek hazájukba. Ambrus püspök áldásával megerősítve el is hagyják Milánót és Ostiába mennek, hogy onnét útrakeljenek Afrika partjai felé. Itt azonban útját állja a kis társaságnak a halál. Monika beteg lesz és megérzi, hogy egy még nagyobb út előtt áll, mely az örökkévalóságba vezet. Amilyen szépen ragyogott e tiszta lélek az élet egén, épp olyan fenséges volt leáldozása is a halálban. Ágoston megörökítette nekünk ezt a megható naplementét: utolsó beszélgetését édesanyjával Ostiában. Lakásuk ablaka a tengerre

engedett kilátást. A nap ép leáldozóban volt: aranypalástját ráborította a tenger sima tükrére. Lassan elcsendesült a kikötő. Ágoston jól hallhatta az édesanya távozni készülő lelkének hattyúdálát. Scheffer Ary ecsettel is megörökítette e történetet. Ott ülnek az ablakmélyedésben égre emelt tekintettel. Ágoston keze Mónikáéba téve: ez a gyengéd kéz hozta őt vissza bűnből, sötétségből, melyben oly soká botorkált. Arcán sok lelki tusának nyoma, de szemében a megtalált boldogság ereje vibrál. Mónika fehér ruhában, fehér fátyolban, „melynek mint pihenő szárnyak omolnak le róla, mintha csak a jelre várna, hogy tovaröpülhessen”. Az ő szeme is az eget nézi s az örök haza emésztő ágya sugárzik ki rajta. Az eget nézik, mert az égről beszélgetnek. „Megfeledkezve a múltakról – írja Ágoston IX. 10. – csak a jövő felé szálltunk s a te jelenlétedben, Uram, örök Igazság, arról tárgyaltunk, milyen lesz majd valamikor a szentek örök boldogsága, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, sem emberi szívbe föl nem hatott. Lelkünk ajka szomjasan kívánczolt a te forrásodnak, a benned levő élet forrásának mennyei hullámai után, hogy hulló cseppjeiből amennyit csak lehet felfogva, azok erejében e felséges kérdésről elmélkedhessünk.” Két kerub friss és erőteljes szárnycsattogása volt az, amint kiemelkednek a mulandóságból. „Te vagy a tanúm, Uram! Hogy azon a napon, mikor ilyen dolgokról elméltünk, ez az egész világ minden gyönyörűségével együtt igen hitvánnyá zsugorodott össze előttünk.” A beszélgetést Mónika fejezte be. „Fiam! – szolt – ami engem illet, immár semmi gyönyörűségem nincs ebben az életben. E világ többé nekem semmit sem adhat. Egyetlen egy dolog miatt kívántam a földön időzni, hogy katolikus kereszténynek lássalak, mielőtt meghalok. Az Úr sokkal többet adott: megadta megérnem, hogy lemondtal a földi boldogságról s most szolgálai között láthatlak. Mi keresnivalóm immár a világon?” (IX.10.)

Néhány nap múlva a láz ágyba döntötte Mónikát. Ágoston és Navigius, az ő fiai szeretettel örködtek mellette. Mónika még utolsó áldozatát mutatja be az Úrnak. Mindig arról beszélt, hogy a honi földben, Patricius mellett szeretne nyugodni. Most erről is lemond. „Temessétek el itt anyátokat!” – mondja hirtelenül. S mikor Navigius megjegyzi, hogy jobban szeretné, ha „a haza földjén végezhethetné be életét”, Mónika megütközve mondja Ágostonnak: „Nézd csak, miket beszél! ” Majd mindkettőjükhöz intézi testamentumát. „Temessétek el e testet akárhová. Semmi gondotok ne legyen miatta. Csak azt az egyet kérem tőletek, hogy az Úr oltáránál, akárhol lesztek is, emlékezzetek meg rólam.” (IX. 11.) Ez 387. november 13-ika előtt történt, napját biztosan nem tudjuk.

Ki írja le Ágoston fájalmát? Ki köszönhetett valaha annyit anyjának, mint Ágoston Mónikának, aki őt nemcsak a földi, hanem az örök életre is szülte?

„Befogtam szemeit – írja szomorúan IX. 12. – Kimondhatatlan fájdalom gyűlt össze bennem... Ó, igen megszoktam, s igen kedves volt mellette élnem s e gyengéd viszony hirtelen megszakadása súlyos sebet ütött rajtam!” Csak a tudat, hogy mindig nagyon szerette anyját, volt képes fájdalmát némileg enyhíteni. „Mennyire örültem most ama szavának, hogy betegsége utolsó idején szorgoskodásaim közben kedveskedve édes gyermekének nevezett s igen nagy szeretettel azt is megemlítette, hogy soha tőlem egyetlen durva vagy sértő kifakadást sem hallott.” (IX. 12.) Szörnyű erőlködéssel visszatartja könnyűit, mert úgy van meggyőződve, hogy anyjának „halála nem volt szerencsétlen s nem is volt teljes halál”. Utolsó útjára is egyetlen könny nélkül kíséri őt el, kit legjobban szeretett e világon. De mikor másnap „rágondoltam – írja IX. 12. – milyen jámborul szolgált neked, mennyi szent gyöngédséggel, milyen engedékenyen bánt velünk s hogy én ezt mind egyszerre elvesztettem, bőven kezdtek omlani könnyeim miatta és érte, miattam és értem... Ömölhettek immár tetszésük szerint; hullámaikra vették szívemet, s íme, ott megnyugodott, mert csak te figyelmeztél rám és senki más, aki emberi göggel félremagyarázhatta volna zokogásomat.”

Ágoston megadással sírt könnyűiből és megadással elrebegett imáiból font koszorút édesanyjának sírjára: a legértékesebb koszorú, melyet drága halottainknak csak adhatunk, mert ennek illatát ők is élvezik Isten országában. Istennel pörbe szálló zokszavak, végtelenül bölcs és igazságos intézkedései fölötti zúgolódások, mint súlyos kövek zuhognak a koporsóra és megzavarják a halottnak álmát. Mónikáét nem zavarta meg senki sem. Nyugodtan alussza azt most is Rómában, az ő Ágostonának szentelt templomban, mely immár másfélezer éven át kivált a szomorodott, egy-egy gyermekük testi vagy lelki halálát sirató anyáknak zarándoklási helye. Nehéz harcot harcolt, de győzelmesen harcolta azt végig. Most annak templomában piheni ki harci fáradalmát, akit meghódított Krisztusnak.

(Dr. Babura László: Szent Ágoston élete)

Köszönöm kitartásotokat, erősebbek vagytok a felhőszakadásnál

2011. augusztus 20-án, szombaton este mintegy kétmillió fiatal gyűlt össze Madrid „Cuatro Vientos” – Négy Szél nevű 1911 óta működő repülőterén, hogy a pápával együtt imavirrasztáson vegyen részt a XXVI. Ifjúsági Világtalálkozó lezárásának előestéjén. A hirtelen támadt szélvihar és zuhogó eső mi-

att a pápa csak homíliájának első részét mondhatta el, de a felhőszakadás nem fékezte a fiatalok lelkesedését és a Szentatyát sem akadályozta abban, hogy tovább folytassa a szertartást, ami ünnepélyes szentségimádással ért véget.

XVI. Benedek homíliájában – amelyet úgy kell tekinteni, mintha teljes egészében elmondott volna, megköszönte a fiataloknak vidámságukat és kitartásukat. Az Úr az esővel áldását is küldi, amelynek a fiatalok élő tanúi.

Életünk nagy igazsága, amely értelmet ad mindennek, az az, hogy Isten szeret bennünket. Nem a véletlen vagy az irracionalitás gyümölcsei vagyunk, hanem Isten szeretet terve jelenti létünk kezdetét. Szeretetében maradni annyit jelent, mint a hitben gyökerezni, mert a hit nem pusztán egyes elvont igazságok elfogadása, hanem Krisztussal való bensőséges kapcsolat, amely megnyitja szívünket ennek a szeretetmisztériumnak – fejtette ki a pápa szentbeszédében.

Ha gyökeret vertek Krisztus szeretetében, a viszontagságok között is találkoztok az öröm és a boldogság forrásával. A hit nem áll szemben a fiatalok eszményeivel, azokat éppen ellenkezőleg tökéletessé teszi. A pápa arra buzdította a fiatalokat, hogy ne azonosítsák magukat semmivel, ami kevesebb, mint az Igazság és a Szeretet, ne hasonuljanak senkihez, aki kevesebb, mint Krisztus!

Ma, amikor az uralkodó relativista kultúra lemond az igazság kereséséről és megveti azt, hirdessük bátran és alázattal Krisztus egyetemes értékét. Hirdessük Krisztust, aki minden ember üdvözítője és életünk reménységének forrása.

Kedves barátaim! Semmilyen ellenséges erő ne bénítson meg benneteket! Ne féljete a világtól, a jövőtől, gyengeségeitektől. Az Úr akaratából éltek a történelemnek ebben a pillanatában, hogy hitetek révén továbbra is felhangozzon neve az egész földön.

Fedezzétek fel hivatásotokat a társadalomban és az Egyházban. Megéri, hogy befogadjuk lelkünk mélyén Krisztus hívását, bátran és nagylelkűen kövessük őt az általa felkínált úton.

Sokan kaptak meghívást az Úrtól a házasságra, amelyben egy férfi és egy nő mély szeretetközösséget valósít meg teljes önátadás révén. A pápa utalt a házastársi hűségre, a házasság felbonthatatlanságára, valamint arra, hogy szépségéhez és jóságához méltón mindig nyitottnak kell lennie az élet isteni ajándékának befogadására.

Krisztus másokat a papságra és az Istennek szentelt életre hív. A fiatalok fedezzék fel, hogy az Úr milyen életformára hívja meg őket és maradjanak meg szeretetében. A pápa az Oltáriszentség imádása előtt kérte a fiatalok imáit, majd Jézus Legszentebb Szívének ajánlotta fel őket:

Urunk Jézus Krisztus!

Te, aki az ember Testvére és Megváltója vagy, tekints szeretettel az itt összegyűlt fiatalokra, és nyisd meg számukra irgalmad örökös forrását, amely a Kereszten átszűrt szívedből fakad.

Hívásodnak engedelmeskedve, eljöttek, hogy veled legyenek és imádjanak téged. Buzgó imával Szívednek szentelem őket, hogy benned gyökerezve és rád épülve mindig a teid legyenek az életben és a halálban. Soha ne távolodjanak el tőled!

Adj nekik olyan szívet, mint a tiéd, amely szelíd és alázatos, hogy mindig meghallják hangodat és tanításaidat, hogy teljesítsék Akaratodat és a világban legyenek dicsőség dicsőítői, hogy az emberek műveidet szemlélve dicsőítsék az Atyát, akivel élsz, örökös boldogságban a Szentlélekben mindörökkön örökké. Ámen

A szombat esti imavirrasztás az előzetes tervekhez viszonyítva egy kissé másképpen zajlott le a hirtelen kitört vihar miatt. Ennek ellenére az a mód, ahogy a fiatalok szembenéztek ezzel a nehézséggel; lelkesedésük és elszántságuk, hogy tovább akarják folytatni az ünnepi szertartást, újabb üzenetet jelentett a világ számára.

A pápa teljesen összhangban volt velük és eltökélt szándéka volt, hogy nem távozik. A vihar idején kétszer is megkérdezték tőle, hogy vissza kíván-e vonulni, de mindkét alkalommal így válaszolt: „Nem, én maradok, itt maradunk”. A pápára nagy hatást gyakorolt a fiatalok lelkesedése és részvétele. A szertartás után nagy figyelemmel érdeklődött, hogy minden rendben zajlott-e le, történt-e bajuk a fiataloknak?

A fiatalok kitörő lelkesedése után még nagyobb hatást keltett a *kétmillió személy abszolút csöndje a szentségimádás során*.

P. Lombardi emlékeztetett rá, hogy már Kölnben és Sydneyben is rendkívüli élményt jelentett az Oltáriszentség imádása alatti csönd. Az imavirrasztást lezáró Adorációt első alkalommal Kölnben vezették be a szertartásba, azóta mintegy hagyománnyá vált. Madridban, szombaton este a vihar miatt, ami természetesen megzavarta az eseményt, nem számíthattunk az előzőkhöz hasonló összeszedettségre, ennek ellenére a pápa és a fiatalok imavirrasztásának egyik legmegrendítőbb pillanatait jelentette.

Vatikáni Rádió, 2011.08.21.

A pihenés idején ismerkedjete a Biblia könyveivel

Amikor tevékenységünk folyamán van néhány szabad percünk, különösen a vakáció ideje alatt, gyakran veszünk kezünkbe könyvet olvasásra vágyva. Mindannyiunknak szüksége van a meditáció, az elmélyülés, a nyugalom perceire és ezt köszönjük meg Istennek, hogy így van! Ez a tapasztalat, tény is azt mutatja, hogy nemcsak munkára lettünk teremtve, hanem arra is, hogy elgondolkodjunk vagy egyszerűen meghallgassunk egy történetet értelmünkkel és szívünkkel egyaránt. Elmélyüljünk egy történetben, amelyet végiggondolunk és „elveszünk” benne azért, hogy aztán meggazdagodva tudjunk visszatérni teendőnkhez.

Természetesen ezek a könyvek elsősorban egyszerű, könnyen olvasható történetek és ez így van rendjén. Mégis, sokan, főleg akkor, amikor hosszabb időt nyugalomban és pihenéssel tölthetnek, egy komolyabb és „nehezebb olvasatú” könyv mellett döntenek. Szeretnék egy javaslatot adni nektek: miért nem fedezitek fel a Szentírás egy-egy könyvét, amelyek kevésbé ismertek? Vagy amelyeknek egyes részeit a Liturgia folyamán hallottátok, de egészében sosem olvastátok még el? Sok keresztény egyáltalán nem olvassa a Bibliát, és ebből kifolyólag kevés és felületes ismerete van róla. A Biblia, mint ahogyan azt a neve is mondja, könyvek gyűjteménye. A rövidebbek közül szinte mindegyik ismeretlen az emberek nagy része számára. Néhány valóban rövid könyv, mint pl. Tóbiás könyve, amely a család és a házasság lényegéről tartalmaz nagyon komoly megállapításokat, vagy Eszter könyve, amelyben a zsidó királynő hittel és imával megmenti népét a kiirtástól. Ennél is rövidebb Rut könyve, egy idegen nő története, aki ismeri Istent és gondviselésével kísérletezik. A Szentírás ezen kis könyveit egy rövid óra alatt teljesen el lehet olvasni.

Ezeknél valamivel nehezebb olvasatú, eredeti remekművek közé tartozik pl. Jób könyve, aki az ártatlan fájdalom és szenvedés nagy problematikájával foglalkozik. A Prédikátor könyve megérinti a modern kor emberét az élet és a világ értelméről szóló témájával. Az Énekek éneke az emberi szeretet, szerelem csodálatos jelképes költeménye.

Mint ahogyan azt ti is látjátok, ezek mind az Ószövetség könyvei. Hogy mit lehet olvasni az Újszövetségből? Természetesen az Újszövetség jóval ismertebb és irodalmi műfajai kevésbé különbözőek. Ennek ellenére egy Evangélium elolvasásának szépsége valódi élmény, egy felfedezés, így pl. az Apostolok cselekedetei, vagy egy a levelek közül.

Végezetül azt szeretném ajánlani nektek, hogy a nyári pihenés során legyen mindig a közeletekben a Szentírás, a pihenés perceiben forgassátok azt

és „ízleljétek” meg új módon folyamatosan elolvasva egy-egy könyvét, a kevésbé ismerteket és aztán az ismertebbeket is, mint pl. az evangéliumokat. Így a pihenés a kulturális feltöltődésen túl az Istenről való ismereteiteket, a Vele való párbeszédeteket, imákat is táplálja.

XVI. Benedek pápa, 2011.08.03.

Éjszakai engesztelés

Istennek hálával tartozom azért, hogy részt vehettem az Engesztelők II. Országos Találkozásán, május 18-19-én. Lélekemelő élmény volt a telt templomnyi emberrel együtt imádkozni, énekelni, együtt gondolkodni a papok vezetésével az engesztelés feladatain, céljain. Péntek este családfa gyógyító szentmise is volt, mely speciális élményeket és feladatokat adott. (Lásd: www.engesztelok.hu)

Az egyénileg kért imádságok befejeztével kezdődött az éjszakai virrasztás az Oltáriszentségben valóságosan köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétében. Be kell valljam, életemben először szántam el magam, hogy igyekszem egész éjszaka ébren maradni és engesztelni. Az atya látva helyzetemet – végtelen előzékenységgel – biztosította, hogy az egyik közeli szobában egy ágyra ledőlhessenek néhány órát aludni, ha nem bírnám az ébren létet.

Este 11 körül a templomban maradt mintegy 25-30 emberrel elkezdtek a közös imát, éneklést. A közösség ereje jótékonyan hatott a fáradtsággal való küzdelmünkre. Mert ugye a lélek igyekszik erős lenni, de a test gyöngö... A test, az ösztön azt kívánta elvileg mindegyikünktől, hogy feküdjünk le és aludjunk. Mégis, akik ott maradtunk, úgy döntöttünk, hogy a test kívánságát felajánlva szeretettel kívánunk engesztelni magunkért, szeretteinkért stb., kiki a saját indíttatású szándékáért. A test kívánsága – a lüktető biológiai ritmus függvényében – újból és újból mindenkinél előhozta az álmodást, az alvási utáni vágyat. Mégis igyekeztünk kitartani. Akik éjfél után maradtunk 20-25-en, azok már a hajnal hasadtáig érdemben ki is tartottunk. Voltak közöttünk olyanok, akik nehezebben tudták megvívni a test kívánságával a küzdelmet és egy-egy szabad padon eldőlve aludtak egy-két órát. A többiek ülve, térdelve imádkoztak énekeltek, bóbiskoltak felváltva, ki ahogy bírta. Hajnali fél négy körül jutottunk a mélypontra, az ébren levő emberek és az imák, énekek egyaránt fogyóban voltak (mintegy 10-15-en maradtunk ébren). Háromnegyed négy körül – május közepe lévén – az egy szál üveg templom ablak melletti

fán egy korán ébredő feketerigó kezdte dicsérni énekével Teremtőjét. Mintegy átvéve tőlünk a stafétabotot...

Magam részéről meglepve tapasztaltam, hogy kibírtam az éjszakát, érdemben végig tudtam imádkozni, énekelni, csak háromszor 10 percet szunyókáltam a padban ülve. Szép lelki élmény volt ez így. Külön szépséget adott a reggel 7 órakor kezdődő szentmisén való részvétel az átvirrasztott éjszaka után.

Most jó visszatekinteni, hogy a test kívánságát, az alvás igényét kitartással le tudtuk küzdeni, felajánlva ezt is engesztelésül szeretteinkért, hazánkért stb. A szombati napot természetesen kicsit álmosabban kellett végigcsinálni, de ez is megoldódott. A következő éjszaka igen mélyen és jól aludtam – hála az egészért az Istennek!

Jánossy Gábor

Szentségimádók Országos találkozója

2012. június 18-án a Szent István Bazilikában volt a Folyamatos Szentségimádás Országos Találkozója, melyen a csoportok képviselői jelentek meg az egész ország területéről. 11 órakor volt egy szentmise, melyen Székely János püspök atya szentbeszédében külön kiemelte az Oltáriszentséghez ragaszkodás szépségét, fontosságát. Elsőként Szent Ágoston idézte: „Az Eucharisztia a szeretet köteléke”. Ez volt a 38-as Világkongresszus jelszava is. Majd hozzátette, hogy akkor helyes a szentségimádásunk, ha annak eredményeként belőlük az ellenségeink felé is szeretet árad. Említést tett tovább azokról a katakombába igyekvő őskeresztényekről, akiket elfogtak, és életüket adták a hitükért, mondván: „Oltáriszentség nélkül nem tudunk élni”. Egy másik történetet is említett, mely szerint Afrikában egy missziós szentmisén megjelent egy csoport, akik egy építkezésen dolgoztak 60 km-rel odébb. Szombaton a munka befejezése után vállalták, hogy 60 km-t legyalogolnak, hogy a szentmisén részt vehessenek. A szentmise után nem sokkal pedig indultak vissza, hogy hétfőn reggel folytassák a munkájukat. Egy szentmiséért kétszer 60 km gyaloglás – szép áldozat. A ma embere, különösen itt, Európában jelenleg nincs ilyen helyzeteknek kitéve, mégis jó megemlékezni az áldozatos lelkek szép cselekedeteiről. Egy harmadik történetként Amper esetét hozta fel Püspök atya, megemlítve, hogy Amper a szentmise áldozati részét végig térdelte. A testhelyzete, a viselkedése olyan mértékben volt példamutató, hogy többen is megtértek ezen cselekedetét látva. A szentmisén a püspök atyával hét pap koncelebrált.

A szentmisén az áldozásnál ugyanez a példamutatás jutott eszembe, amikor – hosszabban várakozva Jézus látogatására – figyeltem a szentáldozáshoz sorban állókat. Örömmel állapítottam meg, hogy az áldozók kb. 90 %-ban nyelvre fogadták Jézus Krisztust, ezzel is a hódolatot és alázatot kifejezve Megváltónk iránt. Többen az áldozás előtti térdhajtással nyomatékosították Jézus iránti tiszteletüket.

A szentmise után Bátor Botond, pálos atya tartott egy rövid beszédet az engesztelés lelkiségéről, annak fontosságáról, melybe beleszötte a pálos lelkiség legfontosabb elemeit. Említette, hogy természetes, hogy mindenki saját lelke üdvéért cselekszik, csak az a kérdés, hogy olyan szinten tudja-e cselekedni, hogy a környezetének példaképe lehessen. Ez természetesen nagyon nehéz feladat. Például egyik legfontosabb, hogy a lélek békéje meglegyen, akkor jó az Isten-kapcsolatunk. Az emberek között kialakuló feszültségek esetén is nem az a fontos, hogy kinek van igaza, ha nem tudunk úgy együtt élni, hogy a lélek békéje meglegyen bennünk (csak az igazunkat hajtogatjuk, mely lehet, hogy tényleg igaz, de hiába, ha a lelket mérgezi), mert ha a békétlenség uralkodik Ielkünkben, akkor az Ellenségnek nyitunk teret, aki megmérgezi a hétköznapijainkat. Elmesélt egy esetet, melyben kiderült, hogy egy novícius jelölt visszautasításának okát a pálos atya ezekben a szavakba tömörítette: „nyáron mindig melege volt, télen pedig mindig fázott”, vagyis állandóan panaszkodott. Igen fontos feladat, hogy – különösen az engesztelő – fogadja el a környezetében kialakult helyzetet, melyben a nehézségeit természetesen felajánlhatja és jó is ha felajánlja egy-egy nemes szándékra, de az elfogadás egy fontos cselekedet. Említette még, hogy nagyon fontos a szentségimádás, melyben Jézus Krisztus jelenlétében gondolatainkat el tudjuk rendezni.

A folyamatos szentségimádást ma kb. 40 plébánia hívei végzik, akik vállalják, hogy négy hetente ugyanazon a napon reggel hat órától másnap reggel hat óráig a kitett Oltáriszentség előtt biztosítják a folyamatos jelenléte és imádást (természetesen a szentmise kivételével). Van olyan plébánia is, amelyik a hónap adott napján végez 24 órás szentségimádást. Nagy öröm volt, hogy bejelentettük a találkozón, hogy Torontóból (Kanada) a Szent Erzsébet plébánia Sajgó Szabolcs atya vezetésével szeptembertől csatlakozik a magyar folyamatos szentségimádáshoz, minden első szerda reggel hat órától másnap reggel hat óráig tartandó szentségimádással (a hat óra időeltolódás ez esetben mellékes).

Jánosy Gábor

Mária- kegyhelyek

Máriagyúd

A Pécs-től délre eső, Siklós közelében fekvő Máriagyúd (korábban Mária Gyúd, vagy egyszerűen Gyúd) hazánk egyik legnagyobb és legrégebbi búcsújáró helye. A hagyomány szerint a Szent István idejében Pécsváradra telepített bencések a Gyúdon élő, már megtért magyarok hitének erősítésére a gyüdi forrás mellett Mária szobrot helyeztek el egy kis kápolnában. Gyúd már ekkor kezdett a környék Mária tiszteletének központjává válni. Később, 1148-ban, II. Géza király templomot építtetett itt a Tenkes-hegy oldalában Szűz Mária tiszteletére. A templom szobrához és a közelében lévő forrshoz már abban az időben is sokan zárandokoltak.

A török megszállás idején a templom előbb a görögkeletiek, majd a kálvinisták birtokába került. Gyúd 1687-ben, a törökök felett aratott nagyharsányi győzelem után szabadult föl a mohamedán uralom alól, majd 1690 körül a templom újra katolikussá lett. A török hódoltság viszontagságos évei alatt az ősi kegyeszobor eltűnt, és ennek pótlására az akkori plébános, p. Králycsevics Tamás, a horvátországi Kaproncáról hozott egy új szobrot 1698-ban. Ez azonban nem sokáig maradt a templomban, mert a Rákóczi szabadságharc idején, 1704-ben, a hadi események elől Eszékre menekítették. A háború befejeztével a gyüdiek szerették volna szobrukat visszakapni, de az eszékiek a kérést megtagadták. Az ezt követő perben a Szentszék és a császár is az eszékiek mellé állt, így a szobor Eszéken maradt az ottani ferences templomban.

Új szoborról Rudnay Mátyás pécsi püspök gondoskodott, és ismeretlen művésszel elkészíttette a jelenlegi kegyeszobrot. A festett faszobrot már a XVIII. századtól kezdve öltöztették. 1784-ben készült a szobor vésett díszítésű ruhászerű ezüst lemezzel való borítása és koronája is. A kegyeszobor a templom főoltárán, a szentségház fölött áll, és a búcsújárók – régi szokás szerint – az oltárt körüljárva is tiszteleghetnek előtte.

A régi templomot Batthyány Károly gróf – később herceg és horvát bán – építtette újjá 1738 és 1742 között. A gróf az 1737. évi balkáni háborúban

pestisben megbetegedett, és ekkor édesanyja Eleonóra (született Strattmann grófnő) fogadalmat tett a gyüdi Segítő Szűznek, hogy fia meggyógyulása esetén hozzájárul a templom újjáépítéséhez. A gyógyulás néhány nap múlva bekövetkezett, és a gróf beváltotta édesanyja ígését.

Bár Máriagyúd hosszú évszázadokon át messze földön híres volt, és az ottani csodás eseményekről, gyógyulásokról, imameghallgatásokról közel s távolban tudtak, csak Scitovszky János pécsi püspök (a későbbi esztergomi érsek és hercegprímás) nyilvánította kegyhellyé 1846-ban.

Az I. világháború utáni három éves szerb megszállást követően Zichy Gyula pécsi püspök 1921. szeptember 8-án hálaadó körmenetet vezetett Máriagyúdra, és följajánlotta a kegyszobron ma is látható ezüst szívet. A kegytemplomot XII. Piusz pápa basilica minor rangra emelte. A templomot a XVIII. század elejétől 1948-ig a ferences atyák gondozták. A templom melletti kolostorban 1993. óta Assisi Szent Ferenc betegpoló nővérei laknak.

A máriagyüdi kegytemplomnak csaknem minden Mária ünnepen, de más egyházi ünnepeken is van búcsúnapja. Az utóbbi években egyre több cigány látogatja a templomot, különösen a pünkösdi búcsú alkalmából.

A templom alapításának 850 éves és a második kegyszobornak – az ősi, árpádkori kegyszobor utódának – 300 éves jubileuma alkalmából ez év júniusában a Magyar Katolikus Püspöki Kar tagjai ünnepi szentmisét mutattak be a kegytemplomban. A jubileum ünnepélyességét növelte, hogy ebből az alkalomból elhozták Eszékről a 300 éve készült szobrot.

Máriagyúd története szimbóluma is lehetne a balsorstépte magyar múltnak, de fölszólításnak is vehetjük, hogy minden bajunkban, nemzetünk minden megpróbáltatásában, fenyegetettségében forduljunk bizalommal a Szűzanyához! Kérjük közbenjárását abban a tudatban, hogy életünkben és a történelemben vannak olyan helyzetek, amikor ember már nem segíthet, csupán Isten ereje. Zarándokoljunk el a máriagyüdi Szűzanyához, és könyörögjünk Hozzá, hogy tanítson meg minket elkötelezett keresztényként és keresztény magyarként élni a mai anyagi, elvilágiasodott, a valódi értékek iránt közömbös és elmagyartalanodott világban.

K.D.

Mária Korszaka

A magyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

40 éves a Máriás Papi Mozgalom

Máriás Papi Mozgalmunk immár 40 éves, ugyanis 1972-ben keletkezett, amikor Stefano Gobbi atya Fatimába zarándokolt. Ott kapott egy „belső hangot”:

„Belső erő indítja őt, hogy bízzék Mária szeretetében. A Szűzanya felhasználja őt, mint alázatos és szegény eszközt, hogy összegyűjtse mindazokat a papokat, akik elfogadják felhívását, és felajánlják magukat Szeplőtelen Szívének, szilárd egységben maradnak a pápával és az Egyházzal, hogy a híveket anyai Szíve biztos menedékébe vezessék” (A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz, 13. oldal).

Hála Égi Édesanyánknak, Mozgalmunk már a világ minden részén elterjedt. Ahol jelentősebb katolikus közösség él, ott a Mozgalmunk is meggyökeresedett. Papok közül több mint 100.000-en ajánlották fel magukat a Szűzanyának, több mint 400 Püspök (közülük Bíboros is) tartozik Mozgalmunkhoz. A hívek számát több tízmillióra becsüljük, pl. Brazíliában több mint félmillió cönákulum (imacsoport) van, de Európa szerte is és a többi Kontinensen is szépen terjednek.

Stefano Gobbi atyát tavaly június 29-én az Úr magához szólította, de a Mozgalmunk, ennek ellenére megy előre, hisz a Szűzanya megígérte, hogy végül az Ő Szeplőtelen Szíve fog diadalmaskodni, valamint hogy ezt az Istentől eltávolodott világot, a Gonosz dajkaságában sínylődő emberiséget visszavezeti az ő Urához, Istenéhez, a Mennyei Atya szeretetközösségébe. Ennek a megvalósulása még hátra van.

Magyarországon és a magyar nyelvterületen (Erdély, Vajdaság, Felvidék-Szlovákia) is sokféle alakultak cönákulumok. Többek között most tartunk lelki gyakorlatot Leányfalun, a Szent Gellért lelki gyakorlatos házban 2012. június 18-21-ig.

Ez a lelki gyakorlat egyúttal Magyarországon a nagytalálkozónk is, ahol megbeszéljük mozgalmunk ügyeit. Tehát nagyon fontos, hogy a helyi felelősök, amennyire csak tehetik, részt vegyenek. Jó, ha most minél többen összejövünk.

Mozgalmunk Gobbi atya halála után is tovább él. Most június 24-30-ig Olaszországban, Collevalenza-ban (Rómától kb. 100 km-re északra) a megszokott évi nagytalálkozónk lesz lelkigyakorlat formájában, ahova a világ minden részéből jönnek papok, püspökök, Mozgalmunk felelősei, és akik tehetik. Gyönyörű egy érzés találkozni a régi és új ismerősökkel, látni és hallani, meggyőződni személyesen, hogy más felé is milyen szépen működik a Szűzanya.

40 év alatt Mozgalmunk hatalmas nagy fává növekedett. Égi Édesanyánk vezessen bennünket, hogy tájainkon is mind inkább terjedjenek a cönákulumok (imacsoportok). És ha az Úrnak az az akarata, akkor el is terjedjenek. Csak engedd, hogy a Szűzanya Rajtad keresztül is működjön.

Mozgalmunknak hármaskötelessége van:

1. Szűzanyával élni, Őrá bízni az életünket: Fogadj el Szűzanyám olyannak, amilyen vagyok (gyarló, esendő), de alakíts át olyanná, amilyenné akarod, hogy legyek. Segíts és vezess bennünket, hogy mind inkább a te Szent Fiadhoz legyünk hasonlóak.

2. Mindig a Pápával tartsunk, mert Jézus az Ő Egyházát és az Ő tanítását elsősorban Péterre bízta és annak az utódára, a mindenkori Pápára és a Pápával egyesült Püspökökre.

3. A ránk bízottakat, amennyire tőlünk telik, vezessük el Mária megújult tiszteletére.

Sóti János SJ, országos felelős

(telefon: 00381-230-81-016, e-mail: sotij@tippnet.rs)

Mária által formált papok serege

Quartilio Gabrielli atya (Gobbi atya utóda) előadása, Collevalenza, 2010.

Jézus Eucharisztikus Szíve szerint

„Isten Szíve remeg a szánalomtól! Jézus Legszentebb Szívének a mai ünnepe az Egyház ajánlja, hogy szemléljük ezt a misztériumot, egy Isten misztériumát, aki részvétet érez és kiárasztja minden szeretetét az emberiségre. (Ez) egy titokzatos Szeretet, amely az Újszövetség szövegeiben úgy nyilvánul ki, mint Isten felmérhetetlen szeretete az emberért” (Szentatya homíliája 2009. június 19-én a papi év megnyitásakor).

Kedves pap testvéreim, most már több mint 35 év múlt el azóta, hogy a Szűzanya az üzenetek által alakít bennünket az Egyház igazi lelkületében, hogy előkészítse az „Új időket”, a Szeplőtelen Szíve által előkészített és

megújított időket. Ezekre az „új időkre” a Szűzanya össze akarta gyűjteni Papjainak a „kis maradékát” az ő Szeplőtelen Szívének biztos menedékében, Jézus Eucharisztikus Szíve szerint alakítva őket, hogy az utolsó idők Apostolai legyenek.

„Papságotokat is felajánlottatok nekem: magamra vállalom a feladatot, hogy napról napra jobban megfeleljetek Jézus Eucharisztikus Szíve szeretet-tervének. Nekem ajánlottatok a szíveteket. Szeplőtelen Szívemet teszem bűnnel telt szívetek helyébe, és így vonzom le rátok Isten Erejét, Ő fogja kialakítani mind-egyitekben Fiamat, Jézust egészen a teljességig... Ezek azok a pillanatok, amikor rejtve és csendben a legnagyobb csodákat teszem. Szeretett fiaim szívében és lelkében viszem végbe legnagyobb csodáimat. Anélkül, hogy ti, vagy mások észrevennék, nagy életszentségre vezetlek. Saját lelkületemmel ajándékozlak meg benneteket. Így az Atya és a Fiú Lelke ellenállhatatlan vonzást érez, és leszáll reátok, ahogy reám is leszállt, és Ő majd teljesen átalakít benneteket. Megnövekedtek a szeretetben, az erényekben, az áldozatban, a hősiességben. Így készen álltok majd tervemhez” (1978. február 11).

Ez a Lelkület, melyet a Szűzanya nekünk akar átadni, magának Jézusnak a Lelkülete, aki minden pap szívét akarja ezekben a nehéz, de nagyon is áldott időkben.

A mi Igenünk

Jézus Eucharisztikus Szíve szerinti papokká levés első feltétele az, hogy mondjuk ki a mi feltétel nélküli „igenünket”, hogy teljesen készségesek legyünk együttérezni Édesanyánkkal, hogy (Ő) működjön bennünk, és hogy a mi papi szívünket tegye bizalommal telivé, mely az Atya akaratára teljesen ráhagyatkozik.

„Amilyen nagy szeretetben ajándékoztam az Igének az emberi természetet, úgy alakítom ki, fiaim, bennetek azt a képmást, amely egyre inkább megfelel az Atya veletek való tervének. Istennek az a terve veletek, szeretett fiaim, hogy Jézus Szíve szerinti papok legyetek” (1976. március 25.).

Az ima

Ha valóban akarjuk, hogy Mária igazi Édesanyaként segítsen minket, hogy Jézus Eucharisztikus Szíve szerinti papok legyünk, hallgassunk Őrá. Kéri tőlünk, hogy kövessük az ima és a szenvedés útján.

„Sok fiam van abban a veszélyben, hogy örökre elvesz e döntő pillanatban, mert nincs, aki imádkozna és áldozatot hozna értük. Imádkoztatok értük ti:

segítsetek megmenteni testvéreiteket. Ez a tévedés órája, amelynek mindenho-
vá sikerült beférkőznie és sikerült elcsábítania főleg sok papfiamat.

Ne csodálkozzatok, ha elesni látjátok azokat, akik még tegnap a leghűsege-
sebbeknek, a legbiztosabbaknak látszottak. Látni fogjátok, hogy mint esnek el
azok is, akik mások tanítói voltak. Ne csodálkozzatok, hogyha ebben a csatá-
ban elesnek azok, akik nem akarták, vagy nem tudták használni azt a fegyvert,
amelyet én magam adtam nekik, egyszerű és alázatos imámat, a szent rózsafü-
zért. Egyszerű és alázatos ima, és mégis a leghatásosabb a Sátán legyőzésére,
aki ma főleg kevélységgel és göggel csábít el benneteket. Az én imám ez, mert
Velem és Általam végzitek” (1976. május 28.).

Az ima útja mellett hív Mária bennünket, papokat, hogy fogadjuk el a szen-
vedés, a feláldozás útját, ami által Jézushoz tesz hasonlókká.

A szenvedés

„Adjátok nekem minden fájdalmatokat. Ezek ma a megnemértések, a táma-
dások, a rágalmak testvéreitek részéről. Holnap következnek az üldözések, a
börtön, az elítélések az istentagadók, az Isten ellenségei részéről, akik benne-
tek csak szükségszerűen félreállítandó akadályt látnak. Járjatok Velem és kö-
vessetek Fiam, Jézus útján. A Kálvária, a kereszt útján... Kövessetek, szeretett
fiam: ma szükséges, hogy Anyátokat kövessétek, ha félelem nélkül akarjátok
végigjárni Fiam, Jézus útját” (1976. május 28.).

Mária nem csak megmutatja szeretett fiainak az utat, melyet végig kell
járniuk, hanem az orvosságot is ajándékozza, amire mindannyiunknak nagy
szüksége van ezekben az időkben, amikor oly sok a minket körülvevő rossz,
különösen a tisztátalan bűnökkel szedi a Sátán sok áldozatát. Mária nekünk
ajándékozza a gyógyszert, hogy meggyógyuljunk ezektől a sebetől, amelyek,
különösen a papi lelkekben, minden erényt kioltanak.

A tisztaság

„Főleg gondolataitokban legyetek tiszták. Gondolataitokban egyedül az Úr
akarátát kell keresnetek és megvalósítanotok. Értelmeteket teljesen az Ő fé-
nyének befogadására kell felajánlanotok. Ne szennyezzétek be azzal, hogy
saját gondolkodásmódotokhoz ragaszkodtok, úgy ahogy ma az emberek na-
gyobb része gondolkodik. Ne homályosítsátok el tévedéssel az Igazságot...
Csak az képes ma sértetlenül és erősen megmaradni a hitben, akinek tiszták a
gondolatai...

Azt akarom, hogy legyetek tisztaszívűek, hogy igazán képesek legyetek sze-
retni. A ti szereteteteknek természetfeletti és isteninek kell lennie. Minden

rendetlen ragaszkodás önmagatokhoz vagy a teremtményekhez, elhomályo-
sítja belső tisztaságotokat. Szeretnetek kell Fiamat, Jézust, és Őiránta va-
ló szeretetből a lelkeket. Miképpen lehet felebarátunkat anélkül szeretnünk,
hogy Istent szeretnénk? Ez a hamis irányzat igen elterjedt ma még sok fiam
között is: szeressük felebarátunkat és mellőzzük Istent... Csak az, aki tiszta-
szívű, nyíllhat meg a szeretet nagy képességére, és hogy megélhesse a szeretet
erényét. Ma is csak a tisztaszívűek azok, akik meglátják az Istent, és az Ő
Fényében képesek megérteni és szeretni az embereket.

Azt akarom, hogy testben legyetek tiszták. Felajánlottátok Istennek
tisztaságotokat.

Ezt az erényt igen tudatosan kell élnetek. Ez ma nehezen sikerül nektek a
tévedések miatt, amelyek egyre inkább terjednek, és felajánlástok értékét is
igyekeznek csökkenteni.

Hány szeretett fiam hagyott fel a papi étellel azért, mert a Szentatya azt
akarta, hogy ma is tartsák meg a papi nőtlenséget. De hányan megmaradnak
(papnak) és nem tartják be a nőtlenséget, mivel vagy túlhaladottnak, vagy át-
meneti állapotnak gondolják, esetleg belsőleg igazságtalannak érzik, és nem
tartják már kötelezőnek...

Térjete vissza és legyetek testben tiszták, mert testetek egy napon feltámad
átszellemlen és megtisztultan, hogy örvendjen Isten fényének és Isten éle-
tének... Égi Édesanyátok ma arra szólít fel benneteket, hogy legyetek tiszták
gondolatban, szívben és testben, hogy megéljétek a hit, a szeretet és a remény
erényét” (1977. február 11.).

Mária a „kis maradékot” a papjaiból alakítja, mint az „utolsó idők apostola-
it”, hogy előkészítse az emberiséget, hogy befogadja Krisztus dicsőséges visz-
zatértét, amely egybeesik az „Eucharisztikus Jézus dicsőséges Országának”
idejével.

„Krisztus dicsőséges Országa egybeesik Jézus eucharisztikus uralmának di-
adalával. Mert egy megtisztult és megszentelt, a Szeretettől teljesen megújult
világban Jézus kinyilvánítja magát, főleg eucharisztikus jelenlétének a misz-
tériumában. Az Eucharisztia felszabadítja az egész isteni erejét, és új Nappá
válík, amely fényes sugarait tükrözi a szívekbe és a lelkekbe, az egyének, a
családok, és a népek életébe, egyetlen tanulékony és szelíd aklot formálva
mindenkiből, amelynek Jézus lesz az egyetlen Pásztor” (1993. november
21.).

Ez az, amiért a Szűzanya határozottan formálni akarja a mi papi szívein-
ket: azért, hogy (olyan) szívek legyenek, melyek imádják az Oltáriszentséget
és jóvátesznek oly sok sérelmet, melyet az Eucharisziában levő Jézus iránt

követnek el. Különösen Mária akarja, hogy az Eucharisztia az egész életünk központja legyen, különösen az imaéletünké. Hogy Ő ezt az átalakítást megtehesse, kér minket:

„Támogassátok gondoskodásomat, amely arra serkent, hogy átalakítsalak bensőleg, hogy mindnyájan Jézus Eucharisztikus Szívének tetsző papokká váljatok. Szeplőtelen Szívem diadala nem következik be másképpen, csak Fiam Jézus diadalával együtt, aki visszatér, hogy uralkodjék a szívekben, a lelkekben, az egyes emberek és a nemzetek életében: az egész emberiségen” (1979. június 14.).

Mindenkinek szüksége van arra, hogy az Édesanyának ez az anyai működése alakítsa őket, de mindenekfölött nekünk, papoknak, akiknek a feladatunk és missziónk, hogy elvigyük a lelkekhez ezt a különleges fényt, amelyet Mária nekünk ajándékoz, hogy legyőzzük a nagy sötétséget, amely befedi az emberiséget és még az Egyházat is.

„A ti fényeteknek egyre erősebben kell ragyognia a nagy sötétségben, ami az emberiséget betakarta és az Egyházat elborította. Papi szeretetek legyen anyai jelenlétemnek a jele. Papi szeretetek sugározza Jézus isteni és irgalmas Szívének s az Én Szeplőtelen Szívem szeretetének visszfényét erre a nagyon beteg emberiségre” (1992. július 1.).

Mária Szeplőtelen Szívét a Szentháromság formálta Jézus isteni Szívének a képmására, amellyel mindig egyesült Jézus földi élete alatt, különösen Jézus Keresztáldozata végső felajánlása pillanatában:

„Jézus azt akarta, hogy feláldozása minden pillanatában vele szenvedjen, és vele együtt tegye meg felajánlását Édesanyja is. Ezért lettem megváltó művében az Ő munkatársává, igazi társmegváltóvá. S Jézusnak mindenekelőtt, mint Papnak vagyok Édesanyja. Értsétek meg tehát, miért érzek irántatok különös szeretetet, fiaim, akikre a papság nagy ajándékát bízták. Egész nap, minden pillanatban mellettek vagyok, hogy folytonos papi áldozatban mindent felajánljatok és odaajándékozzatok az Atyának. Mellettek vagyok az ima, a munka pillanatában, az öröm és a szenvedés, a magányosság és az elhagyatottság óráiban... Ez az én időm, és Én mellettek vagyok, fiaim, hogy elfogadjam folytonos papi munkátokat. Ezért engedjétek készségesen, hogy neveljélek benneteket... hogy Szeplőtelen Szívem oltárán kerüljétek feláldozásra az Úrnak a világ megmentéséért” (1984. július 5.).

Mária iskolájában éljük a papságunkat, megtanulva Tőle, hogyan éljük „in persona Christi” a mi papi misszióinkat, ahol hivatottak vagyunk kimondani (Mária) szavait, hogy folytassuk a lelkek üdvösségét. A Szűzanya bensőleg akar formálni minket, hogy egyesítse a mi életünket Jézuséval. Ez különösen

a Vele való kapcsolat által valósul meg az Eucharishtiában, és hogy éljük azt, mindig Mária édes ihletése alatt kell működnünk.

„Szeretett papjaim, adjátok nekem teljesen semmisségeket, adjátok nekem önmagatokat... Nagy szeretettel adjátok nekem mindent, és Én mindent átalakítok Szeplőtelen Szívem tiszta szeretetének izzó kemencéjében. Magam alakítalak át benneteket Fiam, Jézus teljes hasonlatosságára. Jézust szeretném ismét életre kelteni a nekem szentelt papokban, Mozgalmam papjaiban. E papjaiban élő Jézus fogja még egyszer megmenteni Egyházamat abban a pillanatban, amikor úgy tűnik, hogy megsemmisült. Hogyha ismernétek veletek kapcsolatos terveimet, fiaim: örömtökben ujjonganátok! Ennek érdekében mondom nektek: félelem nélkül adjátok át magatokat és teljes papságotokat nekem. Hagyatkozzatok rám” (1974. június 8.).

Íme a nagy titok, melyet a Szűzanya nekünk, szeretett fiainak felfed, hogy egy erős és rendíthetetlen hitet tartson fenn az Eucharisztikus Jézusban:

„Szeretett fiaim, a szeretet csodája révén, amit majd csak a mennyországban sikerül megértenetek, *Jézus megajándékozott titeket azzal, hogy mindig veletek marad az Oltáriszentségben.* A Tabernákulumban az átváltoztatott kenyér színe alatt ugyanazt a Jézust őrzik, akit Én elsőként láttam feltámadásának csodája után. Ugyanazt a Jézust, aki istensége ragyogásában jelent meg a tizenegy apostolnak, sok tanítványnak... Szeretett fiaim, ma jobban kell hinnedek köztetek való jelenlétében. Bátran és erőteljesen szólítsatok fel minden embert, hogy tanítsák ismét szilárd hittel Jézus Krisztus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. Az egész Egyházat arra kell indítanotok, hogy találkozzék a tabernákulum előtt az égi Édesanyátokkal az örökös engesztelésben, a folytonos imáadásban és a szüntelen imáadásban” (1987. augusztus 21.).

Nekünk, papoknak, jobban, mint bármikor szüksége erős hittel tanúszkodnunk, hogy Jézus valóban jelen van az Oltáriszentségben. Megállapíthatjuk mindannyian, milyen nagy és hatalmas a hittagadás feltámasztása nem csak a híveknél, hanem a papoknál is.

Mennyi a visszaélés és mennyi a szentségtörés, mennyi a hanyagság és a fekete misék nagyon is elterjedt jelensége. Nekünk, papoknak ki kell alakítanunk az engesztelés jelenlétét, enyhítenünk a nagy ürességet, ami a Tabernákulum előtt kialakult, hogy Jézus újra a mi napunk központja legyen. A Tabernákulumnál újra vissza kell térni a Jézussal való közösségnek és az élet forrásának, hogy az összes életszentség forrása legyen, mely növel minket az ő Szívével való közösségében, hogy Vele és Benne imádkozzunk.

„Krisztus jelenlétének az alapja az Oltáriszentségben az, hogy erősödjétek a vele való szeretetközösség megtapasztalásában. Itt maradt, hogy mindig veletek

legyen, hogy soha ne éreztétek magatokat egyedül. A Tabernákulum elé kell járulnotok, hogy leszüreteljétek imádságotok és a Jézussal való életközösségetek gyümölcsét, amely a ti életközösségetekben fejlődik ki és érik be...

Az eucharisztikus Jézus válik papi életszentségetek új példaképévé. Ezt mindennapi rejtett önfeláldozásokkal, a testvéreitek iránti szeretetteljes készségekkel és az által éritek el, hogy képesek lesztek magatokra venni minden ember szenvedését és keresztyét. Képesek lesztek (arra), hogy a rosszát jóvá tegyétek, és szüntelenül azon fáradozzatok, hogy a rátok bízott lelkeket az üdvösségre vezessétek. Ezért mondom nektek: elérkezett az az idő, amikor mindnyájatokat a tabernákulum előtt szeretnélek látni, főleg titeket, papjaim, akik az örökös imádságban és szüntelen engesztelésben élő Édesanya szeretett fiai vagytok” (1987. augusztus 21.).

Ezt az imádást és jóvátételt Máriával együtt ajánljuk fel. Ha (úgy) ajánljuk fel, mint Ő, mi papok (is) képesek leszünk mindannyian felajánlani magunkat az áldozattal, aki feláldozza magát értünk az Eucharisztia bemutatásában.

Jézus mondja nekünk: Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre

Jézus tőlünk nem csak azt kéri, hogy Vele egyesüljünk a papságban, hanem mindenekelőtt azt, hogy maradjunk Vele egyesülve az ő feláldozása állapotában: (ez) Mária, a Társmegváltó anyai művével történik, hogy Jézus odakapcsolja a papi szolgálatunkat a Kereszt szolgálatához.

„A Kereszt útján vezetlek, és szeretettel segítek nektek feljutni a Kálváriára, hogy a világ megmentése érdekében átalakítsalak az Atyának tetsző ostyává” (1980. július 13.).

„Az az út, amelyen szeretett fiaimat, a Szeplőtelen Szívemnek szentelt papokat, Mozgalmam papjait vezetni kívánom, *a kereszty útja*. Azt szeretném, hogy mindnyájan Fiammal legyetek a keresztyen, imádságban és szenvedésben. Ezt az utat járta végig Jézus, hogy a megváltást véghezvigye, és minden embert megmenten” (1975. március 28.).

„Papságotokat is felajánlottatok nekem: magamra vállalom a feladatot, hogy napról napra jobban megfeleljétek Jézus eucharisztikus Szíve szeretet-tervének... (Erre) csak egyféleképpen válaszoljatok: ajánljátok fel nekem a fájdalmat, amelyet elviseltek és legyetek bizalommal, bizalommal, bizalommal Égi Édesanyátok iránt” (1978. február 11.).

A Megváltás az oka, amiért Mária kéri ezeket a szenvedéseket:

„Az Ő vére ma még képes megtisztítani ezt a világot. Az ő vére és a ti véretek, szeretett fiaim. Mert általatok Jézus valóban újból átéli, veletek megújítja örök szövetségének áldozatát, bennetek még mindennap feláldozza magát,

mint Áldozat és Pap, oltár és felajánlott adomány. A Ő vére és a ti véretek fogja megtisztítani az Egyházat. Az Ő vére és a ti véretek fogja megújítani az egész világot” (1978. március 24.).

Íme az igazi magyarázat arra a sok szenvedésre, amit mindannyian megtapasztalunk ezekben az időkben.

Halála előtt egy hónappal meglátogattam Paolina nővért, aki évek óta áldozat volt, akit az Édesanyánk a Máriás Papi Mozgalomért választott ki. A (nővér) gyakran mondta nekem, hogy az Úr tőle oly sok szenvedést kért, és hogy ő mindig félt teljes igen-t mondani: de Paolina nővér bizalmasan közölte: „Utoljára a Szűzanya kérte tőlem mind nagyobb sürgetéssel, és nem bírtam többé fenntartással mondani az igen-t, hanem csak egy teljes igen-t”.

Most kedves paptestvéreim, mindannyian hivatva vagyunk, hogy megismételjük a mi feltétel nélküli Igenünket, hogy diadalmaskodjon az Isteni Irgalmasság, amelynek az isteni Eucharisztia a legvégső kifejezése. Az Oltáriszentségi Jézussal egyesülve folyamatosan egyesülve vagyunk az Irgalmas Jézussal.

„Mindig előttetek van Fiam, Jézus, aki különös szeretettel tekint reátok. Jézus az, aki jelen van a kenyér fehér színe alatt az Oltáriszentségben... az Oltáriszentségben jelenlevő Jézusra irányul az imátok, szeretetek és életek. Arra vagytok hivatva, hogy mindinkább az Oltáriszentségben jelen levő Jézus apostoláivá és új vértanúivá váljatok... Jézus eucharisztikus Szíve nagy dolgokat fog művelni mindannyitokban” (1978. július 13.).

Bizalommal folytatnunk kell az utunkat Égi Édesanyánkkal együtt, előmozdítva az ő anyai tervét, hogy minket Jézus Eucharisztikus Szíve szerinti papokká tegyen, hogy Ő előkészítsen minket, hogy a szeretet sánca legyünk az Eucharisztikus Jézus isteni jelenléte körül.

„Jézus az Oltáriszentségben lesz minden imátok csúcspontja... Jézus az Oltáriszentségben kerül minden liturgikus cselekedet középpontjába... Jézus az Oltáriszentségben válik ismét egyházi gyűlések középpontjává... Legyetek az Oltáriszentségben jelenlevő Jézus odaadó imádói, buzgó szolgálói, aki általatok ismét jelenvalóvá válik, ismét feláldozásra kerül, és a lelkeknek ajándékozza magát. Vigyetek mindenkit az Oltáriszentségben jelenlevő Jézushoz mindenkit, hogy imádják Őt, hogy a szentáldozásban magukhoz vegyék Őt, és hogy jobban szeressék Őt” (1979. június 14.).

Ezért amikor a Szentmise bemutatásakor azt mondjuk: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”, (akkor) mi Jézussal egy-egyetlen és örök áldozat vagyunk. Jézus azt is kéri tőlünk, hogy mindannyian egyek legyünk az Ő Áldozatával a lelkek megmentéséért.

II. János Pál az ő Apostoli Levelében Ecclesia de Eucharistia mondja:

„Érthető tehát, hogy mennyire fontos a pap lelki élete számára, továbbá az Egyház és a világ javára, hogy megvalósítsák az ajánlatot, hogy mutassák be mindennap az Eucharisziát, „amely mindig Krisztus és az Egyház cselekedete akkor is, amikor nem lehetséges, hogy jelen legyenek a hívek” (Egyházjog, 904.).

Ily módon a pap képes legyőzni minden szétforgácsoló feszültséget a napjaiban, megtalálva az eucharisztikus Áldozatban az életének és a misztériumának igazi központját, lelki erőt, mely szükséges, hogy szembenézzen a különböző lelkipásztori köteleességekkel. Az ő napjai valóban eucharisztikussá válnak” (Ecclesia de Eucharisztia, 31.).

Ezért mondja nekünk az Egyház, hogy a lényeg, amin egy keresztény közösség alapul, az Eucharisztia bemutatása, és a pap itt nélkülözhetetlen hivatalnok.

„A szeretet bölcsőjében születetek! A ti papságotok Jézus isteni Szívének végtelen szeretet misztériumában keletkezett. Az Apostolokkal együtt ti is jelen voltatok a jeruzsálemi cönákulumon... mert ez a hely és ez a nap az időn és a történelmen kívül áll.

Ez az új Papság is az új Áldozat napja, amely a világ üdvösségéért kerül bemutatásra a Föld minden táján. Lépjete be Jézusnak, a ti Testvéreteknek Szívébe, Velem lépjete be szeretetének és fájdalmának Getszemáni kertjébe, engedjete magatokat belemeríteni isteni szeretete végtelen tengerébe, és akkor *hűségese papok lesztek...*

Maradjatok Velem, mint János, szeretet fiaim, Velem, a fájdalmas és keresztre feszített Anyáttal! Maradjatok együtt Jézus mellett a Getszemáni kertben, kövessük Őt szeretettel és kegyelettel a Kálvária fájdalmas útján. Azt kérem tőletek, hogy szenteljete magatokat Szeplőtelen Szívemnek, hogy lépjete be égi kertembe, hogy a ma hűséges papjaivá alakíthassalak benneteket, új Jánosokká, akik még egy pillanatra sem hagyják el Fiamat, Jézust! (1992. április 16.).

Szűzanya akarja, hogy az ő papjai hűségese legyenek Jézushoz, ahogyan János az volt, egyedül maradv hűséges Jézushoz, mert Mária mellett maradt. Nos megértjük, miért kéri Mária első köteleességként a felajánlást az ő Szeplőtelen Szívének: azért hogy hűségese maradjunk Jézushoz.

Mekkora nagy ajándékot ad számunkra a Szűzanya a Máriás Papi Mozgalom által!

És most szép lesz befejezni mindazzal, amit a Szűzanya nagyon világosan és bánatos felszólítással mond, (tudni illik) hogy Jézus isteni Szíve szerinti papok legyünk.

„A szeretet tisztaságára vagytok hivatottak. Ezért mindennap erősen munkálkodom bennetek, hogy átalakítsam szíveteket, és hasonlóvá tegyem Fiam, Jézus Szívéhez. Bevezetlek titeket isteni, tiszta szeretete lángoló kohójába, mert a papi szívnek át kell nevelődnie, és át kell alakulnia Jézus örök, főpapi Szívében! Egy papi szívnek szelídnék és alázatosnak, irgalmasnak és részvevőnek, tisztának és együttérzőnek, kehelyként nyitottnak kell lennie, hogy kizárólagosan és tökéletesen szeresse Istent, és aztán eltelve az isteni kegyelem teljességével, az olthatatlan szeretet lángját ajándékozza minden testvérenek” (1986. március 26.).

Mi, papok, csak így lehetünk a világban és az Egyházban „Mária Szeplőtelen Szívének dobbanása”, hogy minden fiára leszálljon annak az anyai Irgalma, aki az Anyja az isteni Irgalomnak.

„*Legyete ti irgalmasságom eszközei.* Ma az emberiségnek igen nagy szüksége van az isteni irgalmasságra. Csak irgalmasság révén újulhat meg és mekülhet meg az emberiség... Így munkálkodontok Velem mindennap az új égért és az új földért, a kegyelem és az irgalom teljességének legszebb gyümölcseiért, amelyet Égi Édesanyátok Szeplőtelen Szíve ajándékoz nektek mindenkor” (1986. május 8.).

Üdvösség Anyja

Ó, Asszony, ki világra születed lelke életét, ki tápláltad üdvösségem helyreálítóját, ki szoptattad testem és lelke mentőjét... Mily tisztelet lenne méltó Istenem és Uram Anyjához, akinek termékenysége megtörte fogságom láncait, akinek születe megszabadított az örök haláltól, akinek Fia megmentett, amikor elveszett voltam, és átvezetett a nyomorúságos számkivetésből a boldog hazába!

Áldott vagy te minden asszonyok között, s méhednek áldott gyümölcse adta meg nekem a kereszttség újjászületésének kegyelmeit, részben a reményben, részben már itt e jelen valóságban.

Szent Anzelm (kb. 1033–1109)

A r ó z s a f ü z é r

Kit akarok szolgálni?

Egyre élesebb küzdelem zajlik a lelkekért a mai világban. A Sátán egyre nagyobb erővel, egyre ravaszabb, rejtettebb technikákkal (ezzel párhuzamosan egyre nyíltabban is) küzd a lelkek megkaparintásáért, viszonylag hatékonyan. Hiszen a média és a politika szinte teljesen a kezében van, és nagyon kifinomult, tudatalatti technikákkal is végzi a dolgát. Ezért egyre karakteresebben döntenünk kell, hogy kit akarunk szolgálni, az Istent vagy a Sátánt. Ezen napi döntéseink megsegítésére ajánljuk a következő elmélkedés anyagot a hagyományos hűsz titokhoz igazodva. Kívánom, hogy segítségünkre legyen az Isten felé vezető utunkon.

Jánossy Gábor

Örvendetes titkok

1. *akit te, Szent Szűz a Szentlélektől fogantál*

A Szent Szűzet imádság közben látogatta meg az angyal. A meglepett Mária egy kérdéssel leellenőrizte, hogy valóban Isten követével találkozik-e. Ezt követően teljes Istenre hagyatkozásáról biztosította Gábel főangyalt, melyet szívvel lélekkel meg is élt.

Milyen mértékig merem rábízni magam Isten vezetésére? Az emberileg biztosnak látszó szálakat el merem-e engedni? Kit akarok szolgálni?

2. *akit te, Szent Szűz méhedben hordoztál*

Szent Erzsébet Keresztelő János fogánása után különösen imádságos lelkiülettel töltötte napjait. Ezen napok egyikében feltűnt a Szent Szűz, méhében Jézus Krisztussal. És a lelke oly nyitott volt az isteni kegyelemre, hogy meg tudta érezni az Üdvözítő érkezését.

Mennyire tudok Istenre nyitottan élni hétköznapjaimban? Mennyire igyekszem észrevenni a váratlan isteni terelgetéseket? Akarom-e Istent szolgálni?

3. *akit te, Szent Szűz a világra szültél*

A Szűzanya minden viszontagság, nehézség ellenére teljes bizalommal ráhagyatkozott Isten irányítására Megváltónk megszületése terén is. Elfogadta a szegényes környezetet, továbbra is teljes mértékben bízva az isteni gondviselésben.

Szorult helyzeteimben, emberileg megoldhatatlannak látszó ügyeimben mennyire merek, mennyire tudok ráhagyatkozni Istenre? El tudom-e engedni az emberi realitásokat? Kit vagy mit akarok szolgálni?

4. *akit te, Szent Szűz a templomban bemutatnál*

A Boldogságos Szent Szűz Isten iránti teljes ráhagyatkozásban érkezett a templomhoz is, ahol hagyta, hogy az agg Simeon kezébe vegye a Gyermecket. És Isten Simeonon keresztül üzent Neki és nekünk is. A Szűzanya szívébe vészte a próféta szavakat.

Ha Isten üzeni akar számomra embertársamon keresztül, nyitott vagyok-e arra, hogy azt meghalljam? Akarom-e ilyen módon is az Istent, az Ő ügyét szolgálni?

5. *akit te, Szent Szűz a templomban megtaláltál*

A tömeg sodródásában lassan jöttek rá a Szűzanyaék, hogy a kis Jézus nincs velük. Emberi érzés, aggodalom fogta el őket. És amikor megtalálták, Isten Jézuson keresztül üzent nekik is, melyet nehéz volt elfogadni, de az Isten szolgálata ezt kívánta.

A kötelező munkáim elvégzésén kívüli időmben én kinek az ügyében járok hétköznapjaimban? Kinek adok teret gondolataimban? Istennek, vagy az elenségének? Az „is” a pokol felé vezető út!

Világosságos titkok

1. *aki a Jordán vízében megkeresztelkedett*

Jézus a Jordán vizénél viselkedésében, cselekedeteiben úgy tett, ahogy a bűnösökhöz illett. Nem akart „kilógni a sorból”. Az alázat „jutalmaként” megnyílt az ég, és szentháromságos megjelenés következett be. Az Atya szózata, a Szentlélek megjelenése és a Fiú jelenléte.

Tudok-e, akarok-e a szükségesnek érzett helyzetekben alkalmazkodni a körülöttem levőkhöz, hogy Isten „bábfigurájaként” szolgálhassak?

2. *aki a Kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét*

Jézus első nyilvános csodájához kellett a Szent Szűz közreműködése, és kellett a szolgálak nyitottsága, hogy a Szent Szűz figyelmeztetését komolyan vegyék és végigvigyék. A nyitott szívű embereket be tudta vonni Jézus az isteni cselekménybe.

Mennyire tudom kinyitni szívemet Isten figyelmeztetéseire, irányítására? Valóban csak Neki akarok szolgálni?

3. aki meghirdette Isten országát

Jézus meghirdette Isten országát, elvetette a búzamagot. De az ellenség közlé szórta a konkoly magját, hogy elnyomja, életképtelenné tegye a búza hajtását. Az Istenre nyitott léleknel ha a búza növekedését gátolja is a konkoly, mégis kalászt tud érlelni.

Észre akarom-e venni a nap mint nap érkező ördögi, alattomos csábításokat? Mennyire engedem, hogy ez elterelje figyelmemet az Istenre hagyatkozási szándékomtól? A kétszínűséget mennyire akarom kerülni?

4. aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét

A három apostol látta Jézus isteni dicsőségét. Mégis Péter nem tudta összeegyeztetni Jézus szavaival, hogy Neki szenvednie és meghalnia kell. És mint válaszolt erre Jézus? „Takarodj tőlem Sátán!” (Mt 16,21). Ez a gondolkodás-mód nem Istenre hagyatkozó.

Az alkalmasint érkező fájdalmak el tudnak-e távolítani az Istentől? Sikerül-e ilyenkor mégis az Istennek igent mondani, minden emberi gondolkodás ellenére? Kinek akarok szolgálni? Mennyire merek, mennyire akarok Isten ügyéért küzdeni?

5. aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát

Jézus az Eucharishtiában, az Oltáriszentségben ide adta Önmagát. Egy olyan anyagban maradt köztünk, amely teljes mértékben kiszolgáltatott, önmagától odébb mozdulni sem képes. Ezt a védtelenséget is vállalta értünk, hogy minden nap találkozassunk Vele.

Milyen gyakran járulok elé, a Tabernákulumhoz? Akarom-e, hogy Ő vezesse életemet a Szentlélek, a Szűzanya és a szent angyalok sugalmazásával? Engedek-e bármilyen csekély teret magamban az evilági csábításoknak? Kinek akarok szolgálni?

Fájdalmas titkok

1. aki érettünk vérrel verejtékezett

Jézus vérrel verejtékezett a bűnök, az istenkáromlások miatt. Ezek közé az én bűneim is beletartoznak, melyeket a folyamatos kísértések hatására el-el követek.

Milyen gyakran tartok lelkiismeret vizsgálatot? Naponta vagy ritkábban? Kinek akarok szolgálni?

2. akik érettünk megostoroztak

A magyar nyelv szépen tudja kifejezni az ostorozást: Jézus megostoroztatott. Vagyis a Sátán indíttatására a jelenlévők megostorozták. Az ott levő emberek hagyták, hogy a Sátán befolyásolja őket, hagyták, hogy eszközei legyenek.

Mennyire küzdök a sátáni befolyás ellen hétköznapijaimban? Kérem-e kísértések idején Isten segítségét?

3. akik érettünk tövissel koronáztak

Jézus tövissel koronáztatott. Az ellenfél indíttatására töviskorona készült és azt helyezték Jézus fejére.

Ma, többek között az okoskodáson keresztül igyekeznek az ellenfél teret hódítani az életünkben, a tudatunkban.

Mennyire tudok vagy akarok az okoskodás ellen küzdeni? Kinek akarok szolgálni?

4. akik érettünk a keresztre hordozta

Jézus szeretetből vállalta, hogy a Sától indíttatott emberek kegyetlenkedéseit elviselje, szeretetben ajánlotta fel azt a mi bűneinktől való megszabadulásunk megsegítésére. A Sátán vagy direktbe, vagy embertársainkon keresztül időnként nekünk is készít keresztet.

A nekem jutó keresztek, testi-lelki fájdalmakat, feszültségeket mennyire akarom vagy mennyire tudom Krisztus keresztségéhez társítani? Akarom-e így is Isten ügyét szolgálni?

5. akik érettünk keresztre feszítettek

Jézus keresztre szegezett. A Sátán indíttatására az arra kapható emberek bevégezték a keresztre szegezéssel ezirányú tevékenységüket. Mindig voltak és vannak olyanok, akik kimondottan hagyják, hogy a negatív oldal befolyásolja cselekedeteiket. Mások csak sodródnak. Sodródás azonban csak a negatív irányban lehetséges.

Mennyire akarok tudatosan csak Isten ügyében cselekedni, az Ő indíttatására, és mennyire tudatosan akarom távol tartani magamtól a Sátán befolyását? Mit teszek ezért?

Dicsőséges titkok

1. aki halottaiból feltámadott

Jézus halála után az apostolokon eluralkodott a sátáni indíttatású pesszimizmus – úgysem fog sikerülni a feltámadás... János Mária magához fogadásával átvette a Szűzanya megelőlegező hitét. Istennek adott teret a lelkében, ezért a lepleket látva már hitt a feltámadásban.

Az „úgysem fog sikerülni”-t vagy az isteni reményt hagyom, hogy életemet vezérelje? Az emberileg lehetetlen helyzetekben is tudok-e, akarok-e Istenre hagyatkozni?

2. aki a mennybe felment

A feltámadott Jézussal rendszeresen találkoztak a tanítványok. Ebben az időszakban a Sátánnak nem volt sok lehetősége az apostolok eltérítésére.

Nekem imáimban kell rendszeresen „találkoznom” Jézussal és az Ő Szent Anyjával.

Mennyi időt tudok szánni naponta az Istenre, hogy a Sátán befolyásolási lehetőségét csökkentsem? Mit teszek azért, hogy lehetőleg mindig csak az Istent szolgáljam?

3. aki nekünk a Szentlelket elküldte

A Szentlélek érkezése meghatározó erő volt a apostolok életében. Ez a pünkösti öröm azonban lassan lelohadt a hétköznapiok múlásával.

Nekem az imáimmal és a szentmisén történő részvételemmel lehet és kell újból és újból megújítanom a szándékomat, hogy Isten ügyében akarok járni.

Mekkora teret hagyok hétköznapijaimban, hogy a Szentlélek indíttatásait meghallhassam? Tudok-e elég nyitott lenni folyamatosan az Isten-szolgálatra?

4. aki téged, Szent Szűz a mennybe felvett

Jézus, Szent Anyját az alázatos Szolgálólányt felemelte maga mellé, az örök dicsőségbe. A Szűzanya az ő tisztasága révén a Sátán minden incselkedését vissza tudta utasítani.

Nekem minden nap erővel kell törekednem a lelki tisztaságra, hogy a Sátán minél kevesebb fogást találjon rajtam. Ennek hatékony segítője a rendszeres böjt.

Tudok-e rendszeres böjti felajánlást tenni imádságaim mellé, hogy a lelki tisztaságot jobban meg tudjam közelíteni?

5. aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott

A Szűzanya a véget nem érő alázatos szolgálatával érdemelte ki a koronát. Szent István felajánlása óta a magyar Szent Korona ékesíti a fejét.

Az evilági dolgokat megvetve az emberek alázatos szolgálatára kell törekednem, hogy a Szent Szűz példájához közelíthessek.

Evilági dicsőségre, „koronára” vágyom-e, melyet a Sátán sugalmaz vagy erővel törekszem Isten, a Szűzanya, a szent angyalok segítségével élni nap mint nap? Kinek akarok szolgálni?